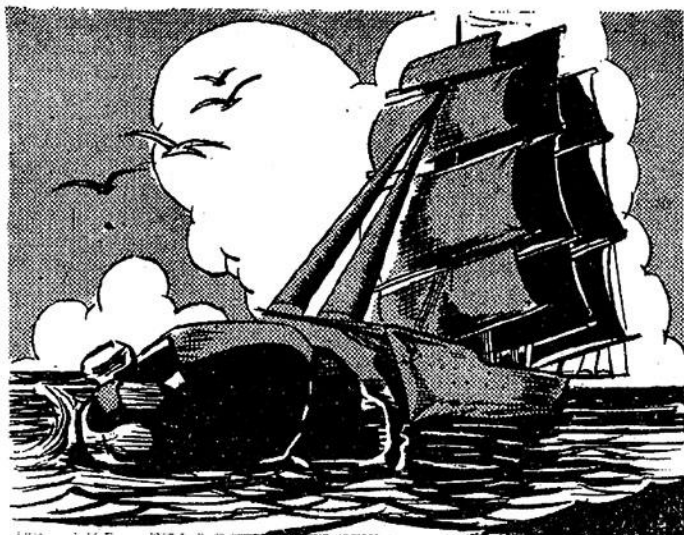

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Τό μιοντάρι τῆς
θάλασσης

Τὸ στοιχειωμένο Καράβι πλέει με μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸν τεράστιο δράχο... Λίγες στιγμές ἀκόμα καὶ κτυπώντας πάνω του θὰ γίνῃ χίλια κομμάτια!

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ
ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ!

Οἱ τραγικές, ἀλλὰ καὶ μυστηριώδεις περιπέτειες τῶν ἡρώων μας, στὸ ἀπέραντο ἀφρικανικὸ πέλαγος, συνεχίζονται!...

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ὁ Γκαοῦρ βλέπει μετὰ μάτια του νὰ καταβροχθίζῃ τὴν Ταταμπού ἓνα τεράστιο ἀγκυθωτὸ θαλασσινὸ τέρας. Ὁμως, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ ὑπεράνθρωπη πάλη μαζί του, κατα-

φέρνει νά τὸ κοστάρη ἔξω
 στὴν ἀμμουδιά, νά τὸ σκοτώ-
 ση καὶ νά τοῦ ἀνοίξη τὴν κοι-
 λιά, ἢ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν
 βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν! (*)

Τρελλὸς ἀπὸ ἀπόγνωσι ὁ
 μελαψὸς γίγαντας σκαρφαλῶ-
 νει σ' ἓνα ἀραγμένο κ' ἐντε-
 λῶς ἔρημο Ἰστιοφόρο, πού βρί-
 σκετ' ἐκεῖ. Καὶ πού στὴν πλώ-
 ρη γράφει τὸ δικό του ὄνομα!
 "Ἐχει ἀρχίσει πιά νά ξημε-
 ρῶνῃ...

Κι ὁμως! Καινούργιες πε-
 ριπέτειες εἶναι γραφτό του νά
 περάσῃ καὶ πάνω σ' αὐτό:

Μόλις πατάει τὸ πόδι του
 στὸ καϊτάστρωμα, φοβερὰ καὶ
 τρομερὰ πράγματα γίνονται:

Τὰ πανιά, πάνω στὰ θεόρα-
 τα ξάρτια, λύνονται μόνα
 τους. Φουσκῶνουν στὸ ἀνάλα-
 φρο πρωῒνὸ ἀεράκι... Τὸ κα-
 ράβι ἀρχίζει νά μετακινεῖται...

Ἡ ἀγκυρά — μονάχη τῆς
 κι' αὐτὴ — τραβιέται ἀπὸ πὸ
 βυθὸ τῆς θάλασσας. Ἀνεβαί-
 νει ψηλά. Καὶ πέφτει, μὲ βα-
 ρὸ γδοῦπο, στὸ κατὰστρωμα!

Τὸ τιμόνι, πίσω στὴν πρύ-
 μνη, περισιτρεῖται μοναχό
 του. Τὸ σκάφος κάνει, γιὰ
 λίγο, μαστορικές μανοῦθρες
 μέσα στὸ μικρὸ στενάχωρο λι-
 μάνι. Λές καὶ τὸ κυβερνᾶνε
 τὰ χέρια τοῦ πιὸ ἔμπειρου Κα-
 πετάνιου!...

Τέλος, τὸ Ἰστιοφόρο ξεκι-
 νάει. Τὸ μαγικὸ τιμόνι του

χαράζει πορεία πρὸς τὴν Ἀ-
 νατολή!

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει ἀπομείνει
 ἀκίνητος, κυττάζοντας γύρω
 του χαμένα. Εἶναι ἀδύνατο
 νά ἐξηγήσῃ τ' ἀπίστευτα θαύ-
 ματα πού ἀντικρύζουν τὰ μά-
 τια του!

Τὸ Καραβὶ ταξιθεύει χωρὶς
 τλήρωμα! Χωρὶς Καπετάνιο!
 "Ὅπου κι ἂν τὸ πῇ αὐτό, θὰ
 τὸν περάσουν γιὰ τρελλό!

Τέλος, ἐξαντλημένος, κα-
 θῶς εἶναι, ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ ἔ-
 χει χάσει, δὲν ἀντέχει ἄλλο.
 Τὸ κορμὶ του γέρνει μονοκόμ-
 ματο. Σωριάζεται βαρὺς στὸ
 κατὰστρωμα τοῦ Καραβιοῦ.
 Τοῦ Καραβιοῦ ποῦ φέρνει
 στὴν πλώρη τὸ περήφανο καὶ
 κοσμοξακουσμένο ὄνομά του!

Περνᾶνε πολλὲς ὥρες ἔτσι.
 Κοντεύει μεσημέρι πιά...

Ὁ ἀναίσθητος μελαψὸς γί-
 γαντας συνέρχεται. Ἀνοίγει
 τὰ μάτια του. Πετιέται ὀρθός!

Κυττάζει μὲ τρόπο καὶ φρί-
 κη πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς
 πλώρης τοῦ Καραβιοῦ.

Καὶ νά: Μπροστά του καὶ
 σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀντικρύζει
 ἓναν τεράστιο βράχο ποῦ ἐξέ-
 χει ἀπὸ τῆς θάλασσας!...

Τὸ Ἰστιοφόρο τραβάει μὲ
 μεγάλη ταχύτητα κατὰ πάνω
 του. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ
 θὰ γίνη χίλια κομμάτια!...

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
 τεῦχος ἀρ. 101 μὲ τὸν τίτλο :
 «Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ».

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

"Ὅμως οὔτε κι αὐτὴ τῇ φο-

ρά ο ἀτρόμητος Γκαούρ χάνει τὴν ψυχραιμία του. Μὲ μερικά ὑπεράνθρωπα πηδήματα φθάνει, σχεδὸν ἀμέσως, στὴν πρύμνη. Θέλει νὰ γυρίσῃ τὸ τιμόνι. Νὰ σώσῃ τὸ Καράβι, ποὺ θὰ γίνῃ χίλια κομμάτια!

Μὰ νά: Μόλις φθάνει ἐκεῖ, ἓνα καινούργιο θαῦμα γίνεται. Πρὶν ὁ Γκαούρ προφθάσῃ ν' ἀγγίξῃ τὸ τιμόνι, ἐκεῖνο γυρίζει μονάχο του. Ταυτόχρονα καὶ δλόκληρο τὸ Ἰστιοφόρο παίρνει στροφή. Μιά μονάχα στιγμή πρὶν κτυπήσῃ καὶ τσακιστῇ — μὲ τὴν ὁρμὴ ποὺ ἔ-

χει — πάνω στὸν τεράστιο βράχο!

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας ἀπομένει μαρμαρωμένος καὶ πάλι. Εἶναι φανερό πὼς τὸ Καράβι εἶναι στοιχειωμένο. Ἀδραστες καὶ μυστηριώδεις δυνάμεις τὸ κυβερνοῦν!...

Γρήγορα ὅμως συνέρχεται κι αὐτὴ τὴ φορά. Ἀρχίζει νὰ συνηθίσῃ στ' ἀνεξήγητα αὐτὰ φαινόμενα. Τὸ παίρνει ἀπόφασι πὼς κάτι τὸ ὑπερφυσικὸ γίνεται σ' αὐτὸ τὸ σκάφος!...

Ἔτσι, ἀρχίζει τώρα νὰ ψάχνῃ σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὸ

Τὰ δυὸ μεγάλα ἱστιοφόρα, πλέοντας μὲ ὁλάνοικτα πανιά, συγκρούονται στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος. Τὸ «ΓΚΑΟΥΡ» κτυπάει μὲ ὁρμὴ στὰ πλευρὰ τὸ «ΤΑΡΖΑΝ» καὶ τὸ κόβει στὰ δυό!

κατάστρωμα. Κανέννας ζωντανός ή πεθαμένος άνθρωπος δὲν βρίσκεται ἐκεῖ...

"Υστερα καταβαίνει κάτω. Ψάχνει καὶ στοὺς ἀπέραντο ἀμπάρια τοῦ Καραθιοῦ... Τίποτα πάλι. Τὸ σκάφος εἶναι ἐντελῶς ἔρημο!...

Τέλος ξανανεβαίνει ἀπογοητευμένος στοὺς κατάστρωμα... "Ὁμως, ὁ καιρὸς ἔχει ἀλλάξει στοὺς μεταξὺ. Ὁ ἀέρας ἀπὸ δυτικὸς γυρίζει τώρα στοὺς βορριᾶς.

Μὰ νά: Ξαφνικά, ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας, ἀκούει μιὰ παράξενη φασαρία πάνω στὰ ἑάρτια. Σηκώνει τὸ κεφάλι ἀνήσυχος.

Καὶ τότε, ἓνα ἄλλο ἀπίστευτο θαῦμα ἀντικρύζουν τὰ κατὰπληκτα μάτια του!

Πάνω στὰ ἑάρτια γίνονται οἱ κατάλληλοι χειρισμοὶ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ: "Αλλά ἀπὸ τὰ πανιὰ διπλώνονται καὶ πέφτουν! "Αλλά λύνονται, ἀνοίγουν κι ἀνεβαίνουν ψηλά... "Εντελῶς μόνον τους. Χωρὶς κανένα ἀνθρώπινο χέρι νὰ ἐνεργῇ!...

Ὁ Γκαούρ στηρίζεται σατισμένος στὴν κουπαστὴ τοῦ κατὰστρώματος. Δὲν ξέρει τί νὰ σκεφθῇ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνεξήγητα φαινόμενα!...

"Ετσι ἄθελα ἔρχεται στοὺς τοῦ καὶ ἡ χαμένη Ταταμπού. Ἡ πολυαγαπημένη του συντρόφισσα...

Νοιώθει τώρα πῶς χωρὶς αὐτὴν, ἡ ζωὴ του δὲν ἔχει πιά καμμιά ἀξία... Καί, βιαστικὸς ὅπως πάντα, παίρνει γρή-

γορα μιὰ τραγικὴ ἰσόφαισι:

— Θὰ σκοτωθῶ! ψιθυρίζει σὰ νὰ παραμιλήσῃ στοὺς ὕπνο του.

'Αμέσως δένει μ' ἓνα κομμάτι χοντρὸ παλαμάρι κάποιου βαρὺ σίδερο ἀπὸ τὸ λαιμὸ του. "Υστερα δένει γερά τὰ πόδια του...

Τέλος, ἀφήνει τὸ κορμὶ του νὰ γείρῃ ἀπὸ τὴ χαμηλὴ κουπαστὴ...

"Ὁμως, ἀλλοίμονο: Τὴν ἔδια στιγμὴ καὶ πρὶν προφτάσει, πέφτοντας, νὰ φθάσῃ στὴ θάλασσα, ἀκούει πάνω ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα τὴ φωνὴ τῆς Ταταμπού:

— Γκαούρ!... 'Αγαπημένε μου, Γκαούρ!...

Μὰ εἶναι πιά ἀργά. Ὁ μελαψὸς γίγαντας βρίσκεται τώρα στοὺς κενό. Γκρεμίζεται στ' ἀφρισμένα κύματα, δεμένος καθὼς εἶναι καὶ μὲ τὸ σίδερο στοὺς λαιμὸ. Χάνεται βαρὺς πρὸς τὸ βυθό!...

"Ὁμως τώρα δὲν θέλει πιά νὰ πεθάνῃ. Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του συντρόφισσας, φούντωσε στὰ στήθεια του τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς!...

Μὰ νά: Ἡ τρομακτικὴ δύναμις τοῦ θρυλικοῦ "Ελληνα, κάνει καὶ πάλι τὸ θαῦμα τῆς!

Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο τέμνωμα τῶν ποδαριῶν του, σπάζει τὸ χοντρὸ σχοινί. Ταυτόχρονα μὲ τὰ δύο του χέρια, ἀρπάζει τὴ σφικτὴ θηλειὰ τοῦ λαιμοῦ του. Τὴ σπάζει κι αὐτή. Πετᾷ πέρα καὶ τὸ βαρὺ σίδερο...

Τώρα εἶναι πάλι λευθερός.

Καὶ μὲ γρήγορες κινήσεις χειρῶν καὶ ποδαριῶν, ἀνεβαίνει ψηλά. Βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια...

Μὰ τί παράξενο! Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ Καράβι δὲν ἔχει προχωρήσει καθόλου. Βρίσκεται ἀκριβῶς στὴ θέσι πού τὸ εἶχε ἀφήσει. Ἀκίνητο! Σταματημένο!

Σχεδὸν ἀμέσως ἓνα χοντρὸ παλαμᾶρι μὲ κόμπους πέφτει κοντά του, ψηλά ἀπὸ τὸ κατάστρωμα...

Ὁ Γκαουρ ἀρπάζεται ἀπ' αὐτὸ μὲ ἀνείπωτη χαρά! Παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησι πού νοιώθει, σκαρφαλώνει σθέλτος ἐπάνω... Περιμένει ν' ἀντικρύσει τὴν ἀγαπημένη του Ταπαμπού: Πού ἄκουσε τὴ φωνή της. Πού πέταξε τὸ παλαμᾶρι γιὰ νὰ τὸν σώσει...

Ὅμως τ' ἀνεξήγητα μυστήρια συνεχίζονται:

Τὸ κατάστρωμα εἶναι ἄδειο κ' ἔρημο ὅπως πάντα! Οὔτε ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, οὔτε κανένας ἄλλος βρίσκονται πάνω σ' αὐτό.

Τὸ μυαλό τοῦ Γκαουρ θολώνει τώρα, ἀκόμα περισσότερο. Ψιθυρίζει χαμένα:

— Τότε ποῖός μοῦ φώναξε; Ποῖός πέταξε τὸ παλαμᾶρι γιὰ νὰ μὲ σώσει; Ποῖός κράτησε ἀκίνητο τὸ Καράβι μέχρι πού νὰ ξεπεταχτῶ ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας;

Τὸ Ἰστιοφόρο συνεχίζει πάλι τὸ δρόμο του... Καλοτάξιδο, καθὼς εἶναι, φτερουγίζει σὰν γλᾶρος πάνω ἀπὸ τ' ἀφρισμένα κύματα!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ἔτσι, βραδειάζει, ξημερώνει, ξαναβραδειάζει, ξαναξημερώνει...

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας ταξιδεύει πάντα μονάχος μὲ τὸ Καράβι - Φάντασμα! Μὲ τὸ Καράβι πού δὲν ἔχει οὔτε πλήρωμα, οὔτε Καπετάνιο!...

Βρίσκεται ξαπλωμένος στὸ κατάστρωμα, πάνω σὲ μιὰ μεγάλη κουλούρα ἀπὸ χοντρὸ καραβόσχοινο...

Τὰ μάτια του εἶναι θολὰ σὰν τὰ νερά τοῦ βούρκου!... Ἡ ψυχὴ του μαύρη σὰν τὴ φτερούγα τοῦ χάρου... Καὶ ἡ καρδιά του κόκκινη σὰν μιὰ ματωμένη πληγὴ!

Τίποτ' ἄλλο δὲν ποθεῖ πάλι, παρὰ τὸ θάνατο! Αὐτὸς μονάχα θὰ τὸν λυτρώσει, μιὰ γιὰ πάντα, ἀπὸ τὴν πολυθασανισμένη του ζωὴ!...

Κι' ὅμως! Παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν παύει νὰ εἶναι ἓνας ζωντανὸς ἄνθρωπος. Κ' ἡ δίψα καὶ ἡ πείνα ἀρχίζουν νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Ἀθελά του ξεροκαταπίνει μὲ ξεραμένο λαρύγκι.

— ὦ, ἂν εἶχα λίγο νερὸ νὰ δροσίσω τὰ ξαναμμένα χεῖλιά μου, ψιθυρίζει.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν κατάπληξι:

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπάρι, ἀνεβαίνει μονάχο του ἓνα μεγάλο κρεμμύδι. Προχωρεῖ αἰωρούμενο στὸ κενό — χωρὶς κα-

νένας νά τὸ κρατάη. Φθάνει κοντά... "Ερχεται ἴσια στὸ στόμα του. Σά νά ζητήη νά μπῇ μέσα...

"Ο Γκαούρ. μ' ἕνα δυνατὸ κτύπημα τοῦ χεριοῦ του, τὸ πετάει μακριά...

"Αμέσως πετιέται ὀρθός. Βηματίζει νευρικά στὸ κατάστρωμα...

"Ολ' αὐτὰ τ' ἀνεξήγητὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα, τὸν ἔχουν ἀφάνταστα ἐκνευρίσει!

"Ετσι τοῦρχεται νά ξαναβουτήξη στὴ βαθειὰ κι ἀφρισμένη θάλασσα. Νά ζητήση πάλι στὸ βυθὸ της τὸν λυτρωτὴ θάνατο!...

"Ὅμως ὄχι! Οὔτε κι αὐτὴ τὴ φορά κατὰφερε νά ξοφλήσῃ μὲ τὴν πολυθασανισμένη του ζωὴ!

Ξαφνικά, στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα ἀντικρύζει τὴν περήφανη σιλουέτα ἑνὸς μεγάλου Ἰστιοφόρου...

Τὸ τιμὸνι τοῦ δικοῦ του Καραβιοῦ γυρίζει πάλι μονάχο. Βάζει πλώδη ἴσια κατὰ τὸ σκάφος ποὺ παρουσιάστηκε στὸν ὀρίζοντα!...

"Αμέσως οἱ ἴδιοι ἀόρατοι δαίμονες σκαρφαλώνουν πάνω στὰ ξάρτια. Ἀνοίγουν ὅλα τὰ πανιά!...

"Ο «ΓΚΑΟΥΡ» σχίζει τώρα τὰ νερὰ σθέλειος καὶ γρήγορος σάν δελφίνι!...

Σὲ λίγο ἔχει ζυγώσει πολὺ κοντὰ στὸ ξένο Ἰστιοφόρο. "Ο μελαφὸς Γίγαντας, ἂν ἤξερε γράμματα, θά διάβαζε πάνω στὴν πλώρη του τ' ὄνομα: «ΤΑΡΖΑΝ»!

Εἶναι τὸ Καραβὶ τοῦ Μάξ "Αρλαν! Τὸ σκάφος μὲ τοὺς ἀπαίσιους κακούργους καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς θησαυροὺς!

"Αλλοίμονο!... Τὸ Ἰστιοφόρο ποὺ ταξιδεύει χωρὶς πλήρωμα καὶ Καπετάνιο, τρέχει, ὅπως βλέπουμε, μὲ ἀφάνταστη ὁρμή!

"Ὡστου νά: Σὲ μιὰ στιγμή κτυπάει μὲ τὴν κώχη τῆς πλώρης του, τὸ ἄλλο Καραβὶ, στὴ μέση. Τὸ κόβει στὰ δύο. Χωρὶς ὅμως ἐκεῖνο νά πάθῃ τίποτα!...

"Ο Καπετάν Κουρούφ καὶ οἱ κακούργοι ναῦτες τοῦ βουλιάζουν. Πνίγονται στὴ δίνη τοῦ νεροῦ. Καθὼς τὸ κομμένο Καραβὶ τοὺς βυθίζεται.

"Ο Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης, ἀμέσως μετὰ τὴ σύγκρουσι, πρόφθασε νά πηδήσῃ στὴ θάλασσα. Καὶ νά ξεμακρύνῃ κάπως ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ναυαγίου. Χαραπαλεύει ἀπεγνωσμένα πάνω στ' ἀφρισμένα κύματα.

"Ὅμως ὁ Γκαούρ, ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ Καραβιοῦ Φάντασμα, προφθαίνει: Τοῦ πετάει στὴ θάλασσα τὸ χοντρὸ παλαμάρι μὲ τοὺς κόμπους.

"Ο Μάξ "Αρλαν ἀρπάζεται ἀπ' αὐτό. Ὅμως κατὰ τὴ σύγκρουσι τῶν Καραβιῶν ἔχει τραυματιστῇ στὸ δεξιὸ χέρι. Δὲν ἔχει τὴ δύναμι νά σκαρφαλώσῃ ἐπάνω...

Τὸ μόνο ποὺ καταφέρνει εἶναι νά περάσῃ τὸ καραδοσχοῖνο στὴ μέση του. Νά δεθῇ γερὰ...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας τὸν τραβάει μὲ δύναμι. Τὸν ἀνεβάζει στὸ κατὰστρωμα τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ».

Καὶ τὸ Ἰστιοφόρο συνεχίζει πάλι, ἀνέπαφο, τὴν πορεία του πρὸς τὴν Ἀνατολή.

Ὁ Ἀμερικανὸς βλαστημάει καὶ διαμαρτύρεται γιὰ τὸν χαμένο θησαυρὸ του. Φαντάζεται πὼς ἐπίτηδες ὁ Γκαοὺρ κτύπησε καὶ βούλιαξε τὸ Κάρabi του.

Ἄν τὸ δεξὶ τοῦ χέρι ἦταν γερό, θὰ χυνόταν νὰ σπαράξει

τὸ μελαψὸ Γίγαντα. Τώρα ἀρkiέται μονάχα στὸ νὰ τὸν βρίζη μὲ τὰ χειρότερα λόγια.

Μὰ ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας δὲν θυμώνει. Μόνο τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη. Τοῦ δείχνει τὸ τιμὸνι ποὺ γυρίζει χωρὶς ἀνθρώπινο χέρι. Πού κυθεράει μονάχο του τὸ σκάφος. Τοῦ δείχνει καὶ τὰ πανιά πάνω στὰ ξάρτια ποὺ λύνονται, δένονται καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν μόνα τους. Χωρὶς ναῦτες!...

Ὁ Μὰξ Ἀρλαν μαρμαρώ-

Ὁ Γκαοὺρ δίνει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ Κραγιαμπού, γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸν ἀνέμπορο Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη Μὰξ Ἀρλαν.

νει από τρόμο και φρίκη!

“Ετσι, παίρνει με τη σειρά του τώρα κι αυτός τόν Γκαούρ. Κάθονται κάπου στο κατάστρωμα. Και του ξεηγεί με κάθε λεπτομέρεια όλα όσα είχαν συμβῆ. Από τη στιγμή, που καθάλλα στο ἄλογό του, ἔρπαξε τὴν ὁμορφὴ Βάντα, ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν!...

— «ΑΝΑΝΔΡΕ ΚΑΙ ΤΙΦΟΤΕΝΙΕ!»

Τέλος, τὸ Καράβι - Φάντασμα ξαναγυρίζει μονάχο που, στὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ὅπου, πρὶν τὸς μέρες, εἶχε ξεκινήσει...

Μόνη τῆς πάλι πέφτει ἡ ἄγκυρα στὴ θάλασσα. Μόνα τους κατεβαίνουν καὶ δένονται τὰ πανιά...

“Ο Ἕλληνας κι ὁ Ἀμερικανὸς παρακολουθοῦν χαμένα ὄλες αὐτὲς τὶς ἐργασίες!

Ὡσπου σὲ λίγο, μετὰ τὴ βάρκα, ἀνεβαίνει στὸ Καράβι τοὺς ὁ Λιμενάρχης μετὰ τοὺς Ἀστυνομικοὺς. Ρωτᾷ τοὺς δυὸ ἄνδρες:

— Ποῦ εἶναι ὁ Καπετάνιος;
Ἐκεῖνοι δὲν προφθαίνουν ν' ἀποκριθοῦν. Ταυτόχρονα σχεδὸν παρουσιάζεται ὁ καπετάν-Ζόρν. Δίνει κανονικὴ ἀναφορά γιὰ τὸ ταξίδι τους. Παρουσιάζει καὶ τὸ «Ἡμερολόγιο» τοῦ Καράβιου.

Ψηλά ἀπὸ τὰ ξάρτια πηδᾶνε ἁμέσως ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα κ' ἡ Χουχού. Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο, ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ

ἄμπάρι κρατῶντας ἓνα τεράστιο κρεμμύδι. Τὸ δαγκώνει καὶ τραγουδάει δακρυσμένους:

«Ἐγὼ εἰμ' ὁ Ποκοπίκος
ὅλο καρδιά καὶ θάρρος!
Κονικλαράδων κυνηγὸς
καὶ τρομερὸς Κουρσάρους!»

Τὴν ἴδιο στιγμή, ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ, ἀκούγεται τὸ παραπονεμένο γκάρισμα τοῦ θρυλικοῦ καὶ ψωραλέου Καθαρόαιμου!... Κι αὐτὸς ἀκόμα εἶναι παρὼν!

“Ετσι ὅλοι οἱ ἄδρατοι ἐπιβάτες τοῦ Ἰστιοφόρου ἔχουν ξαναγίνει ὄρατοί. Ποιὸς ξέρει ποιά ὑπερφυσικὴ δύναμι τὰ κάνει ὅλ' αὐτά!...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού γλυκοκουττάζει τὸν Λιμενάρχη. Κοντὸς κι ἄσχημος εἶναι βέβαια. Μὰ τὴν ἔχουν θαμπώσει τὰ γαλόνια καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά του.

Τὸ γκάρισμα τοῦ Γαϊδάρου τὴν ἐνοχλεῖ:

— Καλὲ σκάσε, χρυσό μου!
τοῦ φωνάζει. Σκάσε ν' ἀκούσουμε τί λέει ὁ κύριος... Λιμενάρχης! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

.

“Ο Λιμενάρχης μετὰ τοὺς Ἀστυνομικοὺς, ποὺ ἔχουν ἀνέβει στὸ Καράβι, τελειώνουν γρήγορα τὶς σχετικὲς διατυπώσεις. Ξαναπηδᾶνε στὴ βάρκα τοὺς καὶ φεύγουν.

“Ο Κραγιαμπού γυρίζει ἀγριεμένος τώρα στὸν Μάξ

"Αρλαν. Μουγγρίζει σαν πει-
νασμένο θηρίο:

— "Αναδρε και τιποτένιε!..

"Ηρθε ή ώρα να πληρώσης με
τη συκαμερή ψυχή σου την
προσβολή που θέλησες να μου
κάνης!...

"Ο 'Αμερικανός χαμηλώνει
τά μάτια. Λέξι δέν βγαίνει ά-
πό τά χείλια του... Γυρίζει
μονάχα, με τρόπο, προς τά δε-
ξιά. Δέν θέλει να 'δη ό γιός
του Ταρζάν τδ βαρειά κτυπη-
μένο χέρι του.

"Ο Κραγιαμπού εξακολουθεί
άκόμα να τόν βρίζει. Του λέει
κι άλλα πολλά — αφάνταστα
προσβλητικά — λόγια!

"Ομως ό Μάξ "Αρλαν και
πάλι δέν μιλάει. Μά ούτε και
κάνει καμμιά προσπάθεια να
δικαιολογηθή!...

"Η στάσι του αὐτή εξαγριώ-
νει άκόμα περισσότερο τόν
Κραγιαμπού. "Ωσου, σε μιά
στιγμή, κάνει να χυθή πάνω
του. Να τόν κατασπαράξη!..

"Ο 'Αμερικανός είναι έτοι-
μος να δεχθή την έπίθεσι. Να
τόν αντιμετώπιση με τά άρι-
στερό του χέρι. Τό μόνο που
του έχει άπομείνει γερό...

Μά να: Μ' ένα ξαφνικό πή-
δημα, βρίσκεται ανάμεσά τους
ό Γκαούρ. Δείχνει στο γιό
του Ταρζάν τδ χέρι του Μάξ
"Αρλαν:

— Βιάξεσαι, Κραγιαμπού!

"Ο άνθρωπος που ζητάς να
κτυπήσης, είναι σακάτης! Τδ
δεξί του χέρι είναι βαρειά
τραυματισμένο... Μην κυττάς
που δέν στο λέει. Είναι περή-
φανος, σαν "Ελληνας κι αὐ-

τός! Δέν θέλει να πόν λυπη-
θής!...

"Ο Κραγιαμπού συγκρα-
τείται, μουρμουρίζοντας:

— "Ας είναι... Θά μονομα-
χήσουμε μόλις γίνη καλά τδ
χέρι σου!... Μά σίγουρα θά
ζητήσης να μου ξεφύγης τό-
τε. Γιατί είσαι ένας δειλός!
"Ενας άνανδρος και τιποτέ-
νιος!...

"Ο Μάξ "Αρλαν άρχίζει να
χάνη την ύπομονή του. Γυρί-
ζει τδ κεφάλι του και κυττά-
ζει με περιφρόνησι τόν Κεραι-
νό:

— Δέν νομίζεις πώς πολλά
ο' άφησα και είπες; πόν ρω-
τάει.

Και προσθέτει άπειλητικά:

— Καλά θά κάνης, λοιπόν,
να βουλώσης τδ στόμα σου,
γιατί!...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ — ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

"Η Βάντα, άκούοντας τά
λόγια του 'Αμερικανού γίνετ'
έξω φρενών. Του δίνει δυό
δυνατά χαστούκια στο πρόσω-
πο:

— Τιποτένιε!... "Εχεις τδ
θράσος να μιλάς άκόμα; "Ο,
τι να 'πη ό Κραγιαμπού έχει
δίκηο, Πρόσβαλες την τιμή
του! Και θά τιμωρηθής σκλη-
ρά γι' αυτό!...

Τδ πρόσωπο του Μάξ "Αρ-
λαν γίνεται κόκκινο σαν τη
παπαρούνα! Τά μάτια του ά-
στράφτουν άγρια! "Ομως δέν
άποκρίνεται τίποτα στην Κο-

πέλλα που τον κτύπησε. Μόνο ξαναγουρίζει στο γιό του Ταρζάν. Τον ρωτάει με σφιγμένα δόντια:

Πέσ' μου, σκύλε: Είσαι σύμφωνος μ' αυτό που έκανε ή συντρώφισσά σου; Έγκρίνεις την πράξη της;

Ο Κραγιαμπού μουρμουρίζει χαμηλώνοντας τα μάτια του:

— Ότι κάνει ή Βάντα είναι για μένα: καλά καμωμένο!

Αυτό ήταν. Ο Μάξ χύνεται με λύσσα πάνω του. Καθόλου δεν λογαριάζει πώς το δεξί του χέρι είναι θραειά τραυματισμένο κι άχρηστο. Μονάχα με τ' άριστερό ζητάει να τον σπαράξει.

Οι δυο Άνδρες άγκαλιάζονται θανατερά. Παλεύουν και κτυπιούνται με άφάνταστο μίσος.

Όμως από την πρώτη στιγμή φαίνεται καθαρά ποιο θάνατο το τέλος: Ο Κραγιαμπού θα βγή γρήγορα νικητής. Άφου ό Άμερικανός δεν μπορεί να μεταχειριστή παρά μονάχα το άριστερό του χέρι...

Ο ύπέροχος Γκαούρ παρακολουθεί για λίγες στιγμές τον άνισο άγώνα. Η περήφανη έλληνική ψυχή του νοιώθει φρίκη μπροστά σ' αυτό το άδικο. Δεν θέλει ν' αφήση το γιό του Ταρζάν να κάνει μια τόσο άνανδρη πράξη: Να κτυπήση έναν άνάπηρον αντίπαλο!...

Και νά: Μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά. Πασχίζει με κάθε τρόπο να τους χωρίση...

Όμως, ή δίκαιη όργη έχει τυφλώσει τον Κραγιαμπού. Με θολωμένο το μυαλό του δεν ξέρει τί κάνει: Και σπρώχνει βάνουσα τον μελαψό Γιγαντα.

Ο Γκαούρ βρίσκεται τώρα σε δύσκολη θέση. Για να σώση τον Μάξ Άρλαν, κάνει κάτι που κ' ή ίδια ή καρδιά του σπαράζει: Δίνει στο πρόσωπο του Κραγιαμπού μια τρομακτική γροθιά του.

— Όχι! μουγγρίζει άγρια. Μη ξεχνάς πώς είσαι γιός του Ταρζάν! Καλύτερα, λοιπόν, να πεθάνης, παρά να φανής άνανδρος!...

Ο Νέος που δεν περίμενε το κτύπημα χάνει τις αισθήσεις του. Και σωριάζεται βαρύς στο κατάστρωμα.

Ο καπετάν Ζόρν σκύβει να τον συνεφέρει. Ένώ ή Τσαμπού και ή Βάντα άντικρύζουν με φρίκη τον άναίσθητο κάτω Κραγιαμπού. Οι καρδιές τους σπαράζουν άφάνταστα. Και χωρίς να πολυσκευτούν χύνονται, σάν μανιασμένες τίγρεις, πάνω στον Γκαούρ. Δεν θά του συγχωρήσουν ποτέ αυτό που έκανε.

— Κακούργε! ούρλιάζουν. Καταδέχτηκες να χτυπήσης ένα παιδί;

Η Χουχού τραβάει από το χέρι τον Μάξ Άρλαν.

— Καλέ πάμε να φύγουμε, κύρ! Τέτοιοι μου! του λέει. Δεν είναι σωστό ν' άνακατευόμαστε στα οικογενειακά τους. Με συγχωρείτε κιόλας!

Ο Ποκοπίκο δεν βασιτιέται

άλλο. Τραβάει τή χατζάρα του. Καί δίνει στὸν Ἀμερικανὸ δυνατό κτύπημα στὸ κεφάλι. Τὸν σωριάζει κάτω ἀκίνητον.

Ταυτόχρονα μουντουρίζει βαρειά κι ἀγέρωχα:

— Ἀμάν, πῶς τις μασσάω τις ψυχάρες, ἀδερφέ μου! τοῦ μου, νὰ μὴν ἀβασκαθῶ! Φτοῦ μου, νὰ μὴν ἀβασκαθῶ! ἀβασκαθῶ!...

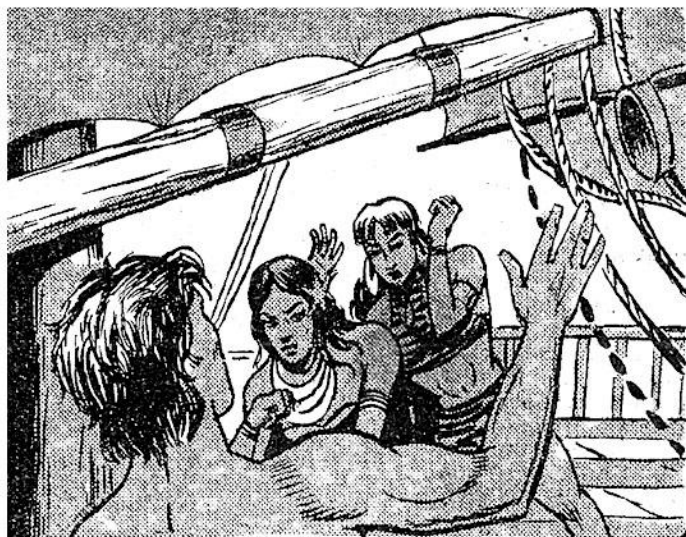
Καλοῦ - κακοῦ, δμῶς σκαρφαλώνει σθέλτος στὴν κουπαστή. Καί πεδώνοντας στὴ θάλασσα τοῦ λιμανιοῦ, κολυμ-

πάει πρὸς τὴν ἀκτὴ...

ΠΑΡ' ΟΥΛΙΓΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Ὁ Γκαούρ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τις δυὸ ἐξαγριωμένες γυναῖκες, πού τοῦ ἔχουν ἐπιτεθῇ.

Ὁ Κραγιαμποῦ συνέρχεται γρήγορα ἀπὸ τὴ φοβερὴ γροθιά. Κι ἀντικρύζοντας τὸ κακὸ πού γίνεται, θαρρεῖ πῶς ὁ Γκαούρ ἔχει παραφρονήσει. Πῶς θέλει νὰ σκοτώσῃ τὴν Ταταμποῦ καὶ τὴ Βάντα.

Μανιασμένες οἱ δυὸ γυναῖκες — ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Βάντα — χύνονται νὰ σπαράξουν μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοὺς τὸν Γκαούρ. Ἐκεῖνος μάταια προσπαθεῖ νὰ τις συγκρατήσῃ.

Ζαλισμένος καθώς είναι, κάνει προσπάθειες να σηκωθεί. Νά βοηθήση τις δυο γυναίκες...

"Όμως, ο καπετάν Ζόρν τον συγκρατεί. Τον εμποδίζει... "Ετσι, οι δυο "Ανδρες πιάνονται στα χέρια. "Αρχίζουν να παλεύουν και κτυπιώνται.

"Ο γιός του Ταρζάν καταφέρει, τέλος, να πεταχτή ορθός. Και τυφλωμένος από το θυμό του, σπρώχνει τον Καπετάνιο. Τον πετάει στη θάλασσα!

"Ο Γκαούρ βλέποντας τώρα τον Κραγιαμπού λεύθερο, καταλαβαίνει πως θα σπαράξη τον αναισθητο Μάξ "Αρλαν. Πρέπει, με κάθε τρόπο, να τον εμποδισή...

"Όμως, οι δυο γυναίκες, που έχουν χυθή πάνω του, του φέρνουν μεγάλη δυσκολία. Για να λευθερώση τα χέρια του απ' αυτές, πετάει την Ταταμπού στη θάλασσα.

"Η στεριά βρίσκεται πολύ κοντά στο Χαράβι. Ξέρει πως ή αγαπημένη του συντρόφισσα θα κολυπήση. Θα βγή γρήγορα έξω, χωρίς να πάθη κακό...

"Αμέσως ετοιμάζεται να κάνει το ίδιο και στη Βάντα. Μα αυτή τη φορά δεν προφθάνει:

"Ο Κραγιαμπού βλέποντας την Ταταμπού, που τόσο αγαπάει και σέβεται, να χάνεται στα κύματα, νοιώθει την ψυχή του να γεμίζει αγανάκτησι. Και τρελλός από θυμό, χύνεται πάνω στον Γκαούρ. Του δίνει κι αυτός μια φοβερή γρο-

θιά στο πρόσωπο. Κι' άμέσως, με μία δυνατή κι άπτομη σπρωξιά, τον κάνει να γείρη πίσω, προς την κουπαστή του καταστρώματος...

"Ετσι ο μελαψός γίγαντας, χάνοντας την ισορροπία του, γκρεμίζεται στη θάλασσα!

Μανιασμένος τώρα ο γιός του Ταρζάν, παραμερίζει τη Βάντα, που βρίσκεται μπροστά του. "Αρπάζει από το καταστρώμα ένα χοντρό βαρύ οίδερο. Το σηκώνει με λύσσα πάνω από το κεφάλι του αναισθητου "Αμερικανού. "Ετοιμάζεται να το κατεβάση με αφάνταστη όρμη...

"Η Χουχού ξεφωνίζει με τρόμο, βλέποντας τη συμφορά που πρόκειται να γίνει:

— Βοήθεια, καλέεεεε!...
Θά τον σκοτώση καλέεεε!...
Κ' είναι κι ανύπαντρος, που κακοψόφο νάχη. Με συγχωρείται κιόλας!

"Όμως ταυτόχρονα και ή καλόκαρδη Βάντα χύνεται στον Κραγιαμπού. Του αρπάζει το χέρι. Τον συγκρατεί από τη δολοφονία που πάει να κάνει.

"Ο γιός του Ταρζάν είναι τρελλός από θυμό. Δεν έχει πιά καμιά συναίσθησι των πράξεών του...

Και νά: "Αρπάζει σαν όρνιο την Βάντα που θέλησε να τον εμποδισή. Της δίνει μία φοβερή σπρωξιά. "Η άμοιρη Κοπέλλα κτυπάει με όρμη στη χαμηλή κουπαστή του καταστρώματος. Μα δεν προφθαί-

νει νά κρατηθῇ. Γκρεμίζεται κι αὐτὴ στὴ θάλασσα.

Ὁ Κραγιαμπού σηκώνει μὲ μεγαλύτερη λύσσα τώρα τὸ μεγάλο βαρὺ σίδερο. Κάνει πάλι νά τὸ κατεβᾷ μὲ μῖσος καὶ λύσσα στὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου Ἀμερικανοῦ.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν προφθαίνει...

Ο ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

Ἡ μελιστάλακτη Πυγμαία, ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὸν «άνυπανδρο» Μάξ Ἀρλαν, ἔχει σηκώσει ἀπὸ κάτω, κι αὐτὴ, ἓνα πιδὸ μικρὸ σίδερο. Ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὸν Κραγιαμπού. Καὶ τὸν κτυπᾷ μὲ δύναμι στὸ κεφάλι, ψιθυρίζοντας:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κιόλας!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν σωριάζεται ἀναίσθητος πάνω στὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ἀμέσως ἡ Χουχού — φεύγοντας σὰ γάτα ποὺ ἔχει κάνει ζημιὰ — σκαρφαλώνει στὴν κουπαστὴ. Καί, μπλοῦμ, βουτάει κι ἐκεῖνη στὴ θάλασσα!

Τώρα, πάνω στὸ κατὰστρωμα, δὲν μένουν παρὰ μονάχα ὁ Κραγιαμπού καὶ ὁ Μάξ Ἀρλαν. Οἱ δύο, δηλαδή, ἀναίσθητοι ἀντίπαλοι!

Μιά ἀπὸ τίς μεγάλες βάρκες τοῦ Λιμεναρχεῖου μαζεῦει δσοὺς ἔχουν πέσει στὴ θάλασσα: Τὸν Ποκοπίκο, τὸν καπετάν Ζόρν, τὴν Ταταμπού, τὸν Γκαούρ, τὴ Βάντα καὶ τὴ Χου-

χού.

Τοὺς βγάζουν ὅλους στὴ στεριά. Βάζουν καὶ τοὺς φρουροὺς γιὰ νὰ μὴ ξεφύγουν...

Ἀμέσως, ἔξη Ἀστυνομικοί, πηδᾶνε σὲ μιὰ βάρκα. Τραβᾶνε γιὰ τὸ Ἰστιοφόρο. Νὰ πιᾶσουν καὶ τοὺς ὑπολοίπους τοὺς ἄνδρες. Αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀπομείνῃ ἀκόμα πάνω στὸ κατὰστρωμα!

Μὰ δὲν προφθαίνουν νὰ τραβήξουν οὔτε δέκα φορὲς τὰ κουπιά. Ξαφνικά τὸ Ἰστιοφόρο γίνεται πάλι Καράβι - Φάντασμα!

Τὰ μεγάλα κατὰσπρα πανιά τοῦ λύνονται μονάχα τους. Μονάχη τῆς τραβιέται κ' ἡ ἄγκυρα στὸ κατὰστρωμα. Μόνο τοῦ ἀρχίζει νὰ γυρίζῃ τὸ τιμόνι!

Ἔτσι τὸ σκάφος ξεκινᾷ. Γρήγορα προχωρεῖ μὲ μεγάλη ταχύτητα... Οἱ Ἀστυνομικοὶ μὲ τὴ βάρκα, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ προφθάσουν. Τὸ στοιχειωμένο καράβι τραβάει πρὸς τὴ Δύσι. Χάνεται σιγά-σιγά στὸ βάθος τοῦ ἀχνοῦ δριζόντα...

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ» ἀρμενίζει πάλι δίχως πλήρωμα καὶ δίχως Καπετάνιο! Πάνω στὸ κατὰστρωμά του βρίσκονται μονάχα ἀναίσθητοι ὁ Κραγιαμπού καὶ ὁ Μάξ Ἀρλαν. Ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον!

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας, ἄς γυρίσουμε τώρα λίγες στιγμὲς πίσω... Κι ἄς βρε-

θοῦμε στὴ βαθεῖα καταπακτὴ τοῦ Νάχρα Ντού.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος βρίσκεται μπροστὰ στὴν κρυσταλλένια μπάλλα του. Κυττάζοντας σ' αὐτὴν μπορεῖ νὰ βλέπη ὅ,τι συμβαίνει ἔξω στὸν Κόσμο...

"Ἔτσι, παρακολουθεῖ μετέωρὰ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται στὸ κατάστρωμα τοῦ Ἰστιοφόρου. Αὐτὸ ποὺ παρακολούθησε κ' ἐμεῖς...

Ξεκαρδίζεται στὰ γέλια βλέποντας τὸν ἀγαπημένο του Ποκοπίκο νὰ κτυπᾷ μετὰ τὴ χατζάρα του κρυφὰ στὸ κεφάλι τὸν Μάξ Ἀρλαν. Ὑστερὰ νὰ βουτᾷ τρομαγμένος στὴ θάλασσα...

Γελάει σὰν παιδί κάθε φορά ποὺ βλέπει, ἕναν - ἕναν, νὰ πέφτουν στὴ θάλασσα. Μετὰ νᾶρχεται ἡ βάρκα τοῦ Λιμεναρχείου καὶ νὰ τοὺς ψαρεύη ἀπὸ τὰ νερά!

Διασκεδάζει μετὰ ἀστεῖα ποὺ λέει ὁ Νᾶνος...

Μὰ σὰν βλέπει τὴ βάρκα μετὰ τοὺς ἔξι Ἀστυνομικοὺς νὰ ξεκινᾷ γιὰ τὸ Ἰστιοφόρο, παρατάει τὴν κρυσταλλένια μπάλλα του. Ἀρχίζει νὰ σκαλίζει τ' ἄλλα μαγικά καὶ σατανικά του σύνεργα.

— Θὰ διασκεδάσω καλὰ σήμερὰ! μουρμουρίζει.

Καὶ τώρα ἄς φύγουμε, μετὰ τὴ φαντασία μας πάλι, ἀπὸ τὴν καταπακτὴ τοῦ Νάχρα Ντού. Ἀς ξαναγυρίσουμε στὸ Με-

γάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς. Νὰ παρακολουθήσουμε τὰ κατορθώματά του:

Τὸ Λιμεναρχεῖο ἔχει συλλάβει, ὅπως εἶδαμε, ὅλους ὁσους ἔπεσαν στὴ θάλασσα...

Σὲ λίγο ξεκινᾷ κ' ἡ βάρκα μετὰ τοὺς Ἀστυνομικοὺς. Θέλουν νὰ πιάσουν καὶ τοὺς ἄλλους δύο, ποὺ ἔχουν ἀπομείνει στὸ κατάστρωμα τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ».

.....

"Ἐξω στὴ στεριά, ἕνας γιγαντώσωμος ἄνδρας τοῦ Λιμεναρχείου, δείχνει μετὰ τοὺς τρόπους του πὼς ἔχει ξετρελαθῇ μετὰ τὴν ὁμορφιά τῆς Ταταμπού. Τῆς κάνει συνεχῶς χίλιες δυὸ περιποιήσεις. Καὶ τὰ μάτια του ὅλο πάνω τῆς εἶναι κορφωμένα.

Ὁ Ποκοπίκο γίνετ' ἔξω φρενῶν. Καὶ ρωτᾷ τὴν πανώρια Ἑλληνίδα:

— Γουστᾶreis νὰ πὼν σφάξω τώρα ἀμέσως; Γιὰ προτιμᾷς κατὰ τὸ βραδάκι μετὰ τὴν δροσούλα, γιὰ νὰ μὴ... μυρίση ὁ φουκαράς;

Ἡ Ταταμπού τὸν σπρώχνει βάνουσα:

— Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου! τοῦ κάνει. Δὲν θέλω ν' ἀνακατώνεσαι στὰ ἰδιαιτέρὰ μου!

Κι' ἀμέσως, κοντοζυγώνει χαμογελῶντας ἀπὸν θαυμαστὴ τῆς ὁμορφίας τῆς. Τοῦ λέει σιγὰ σιγὰ αὐτῇ:

— Πᾶρε με νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ!... Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ βλέπεις γύρω, εἶναι ἐχθροὶ μου!

Θά μου κάνουν κακό. Σώσε με, καλό μου παλικάρι. Σώσε με κ' ἐγώ θά γίνω σκλάβος σου!...

Ὁ γιγαντώσωμος "Ἀνδρας κάνει σάν τρελλός ἀπὸ τὴ χαρά του! Κι' ἀμέσως, παίρνοντας μὲ τρόπο τὴν ὁμορφὴ μελαψή Γυναίκα, ξεμακραίνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους...

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς παρακολουθεῖ κρυφά, φροντίζοντας νὰ μὴ τὸν ᾄδουν. Καὶ ψιθυρίζει σιγὰ σὰ νὰ παραμιλάη:

— Οὐδέποτε τὸ ἀνέμενον ἢ Ταταμπούκα νὰ πηγαίνει ραντεβουδάκι! Πολὺ τὴ γουστάρω, ἀδερφέ μου! "Ἄν τὸ μάθῃ ὁ Γκαουράκος, κλάψα Χαράλαμπε!...

Προχωροῦν ἔτσι ἀρκετά. Ὡσπου κάποτε φθάνουν σ' ἐναν ἑρημικὸ δρόμο...

Ἡ Ταταμπού σταματάει ἀπτόμα. Λέει στὸν Ἄνθρωπο τοῦ Λιμεναρχείου:

— Σ' εὐχαριστῶ πού μ' ἔφερες ὡς ἐδῶ. Ὅμως ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θέλω νὰ πάω μονάχη μου...

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια της τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο. Τὸν σπνράζει ἀνάσκελα κάτω!...

MONOMACHIA MEΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ Ποκοπίκο πού παρακολουθεῖ κάπου ἐκεῖ κρυμμένος πῇ σκηνή, μουρμουρίζει:

— Πρόκοψε ὁ «Γαμπρός»! Τὰ μοῦτρα του γίνανε σάν... ντομότα πελτές! Πολὺ τὸν

γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια.

Ὁ «Θαυμαστής» καταφέρει — ζαλισμένος καθὼς εἶναι — ν' ἀνασηκωθῇ. Βγάζει ἀμέσως τὸ πιστόλι του. Γυρίζει πρὸς τὴ μελαψή γυναίκα πού τρέχει. Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη μιὰ φορά.

Δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ!...

Τὸ πυρωμένο βλήμμα, σφυρίζοντας στὸν ἀέρα, βρίσκει στὸ μπράτσο τὴν Ταταμπού. Τὴν τραυματίζει ἐλαφρά. Μὰ δὲν σταματάει. Ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ...

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Λιμεναρχείου σημαδεύει τώρα καλύτερα. Καὶ κάνει νὰ τραθῇ πάλι τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου του.

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά δὲν προφθαίνει. Πίσω του ἔχει φθάσει, σάν σίφοντας, ὁ διαβολεμένος Νᾶνος...

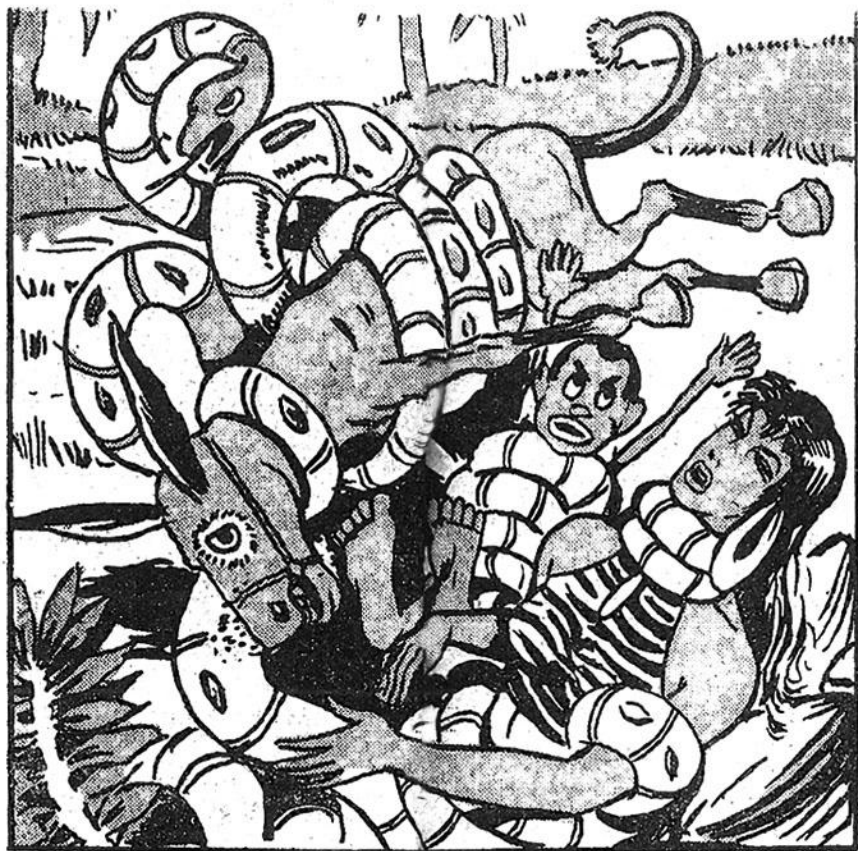
Στὸ δεξιὸ χέρι ἀνεμίζει πανηγυρικὰ τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Τὴν κατεβάζει μὲ ὀρμὴ στὸ κεφάλι του, ξεφωνίζοντας πανηγυρικὰ:

— Στὸ καλὸ, Μάγκα καὶ πολλοὺς χαιρετισμοὺς στ'... ἀποθαμένα μας! Εἶχα δὲν εἶχα σοῦ τὴ μάσσησα τὴν ψυχάρα!...

Ὁ «ἐρωτευμένος» τελωνειακὸς σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος...

Ὁ Νᾶνος τρέχει τώρα πίσω ἀπὸ τὴν Ταταμπού: Τῆς φωνάζει ἀπὸ μακριά:

— "Ε, κυρὰ Λουκούμω! "Ο.

‘Η Ταταμπού, ὁ Ποκοπίκο καὶ ὁ Καθαρόαιμος ἀντιμετωπίζουν
μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωση τὸ κρύο καὶ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ
τεράστιου βόα. Τὸ φίδι τοὺς σφίγγει μὲ ἀφάνταστη λύσσα
καὶ ρανία !

ποιος σέ πειράξη, βάρα του.
'Εγώ εἰμ' ἐδῶ!

Ἡ Ταταμπού ἀρπάζει μὲ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸν Ποκοπίκο. Καὶ συνεχίζει τὸ φευγιό της.

Σὲ λίγο ἔχει βγῆ πιά ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ Λιμανιοῦ. Τρέχει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ζούγκλας. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε στὸ Μεγάλο Λιμάνι.

Ὅμως ξαφνικὰ νοιώθει τὸν Ποκοπίκο νὰ σπαρταράῃ στὴν ἀγκαλιά της. Τὸν ἀκούει νὰ φωνάζῃ τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ:

— Ὁ Καθαρόραιμος! Τὸ Σαῖνι μου! Ὁ Γαϊδούρειος Ἰππος μου! Ὁ... ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Χουχοῦς!

Μὰ πῶς, ἀλήθεια, τὸ ψωραλέο αὐτὸ ζωντανό, βρέθηκ' ἐκεῖ; Ἀφοῦ τὸ εἶχαμε ἀφήσει δεμένο στὸ μεγάλο κατάρτι τοῦ Καρασιοῦ...

Εἶναι πολὺ ἀπλό: Ὁ παντοδύναμος Νάχρα Νιτού, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸν ἀγαπημένο του Νᾶνο, εἶχε κάνει πάλι τὸ θαῦμα του; Μὲ τίς μαγικὲς ἱκανότητες ποὺ διαθέτει, κατάρφε νὰ ξανακάνῃ ἀόρατο τὸ ζῶο καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ ἔτσι στὸ σημεῖο αὐτό. Κ' ἐκεῖ — ξανακάνοντάς το ὁρατό — τὸ παράτησε νὰ βόσκη ἐγγονιαστο στὸ γρασιδί...

Ὁ Νᾶνος πηδάει ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Ταταμπού. Θρονιάζεται πανευτυχῆς στὴ ράχη τοῦ σαϊνιοῦ του.

— Δὲν πιστεύω νὰ ζηλεύῃς ποὺ κατέβηκα ἀπὸ σένα; τῆς

λέει. "Ἄλλο νᾶμαι πάνω σὲ γαϊδούρα κι ἄλλο πάνω σὲ γαῖδαρο!

Ἡ Ταταμπού προχωρεῖ τώρα μπροστά. Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀκολουθεῖ πάνω στὸν Καθαρόραμο, μουρμουρίζοντας:

— Ποιὸς στὴ χάρι σου, ἀ-
δερφούλα μου! Θάχης κ'
ἐφιππη φρουρά!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Μὰ ὁ μονόφθαλμος Μάγος ἔχει, φαίνεται, ὀρεξι νὰ διασκεδάσῃ ἀκόμα!

Καὶ νά:

Κάτω στὸ Λιμάνι, μόλις φεύγει ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο, κάτι ἄλλο ὑπερφυσικὸ γίνεται:

Καθὼς ἡ βάρκα μὲ τοὺς Ἀστynomικούς ξεκινάει, ὁ Λιμενάρχης ἀντιλαμβάνεται πῶς ἀπὸ τοὺς κρατούμενους τοῦ λείπουν ἡ μελαψὴ Γυναίκα καὶ ὁ Νᾶνος.

Ἀμέσως, διατάζει τοὺς ἄνδρες του, νὰ κλείσουν στὸ Κρατητήριο τοὺς ὑπόλοιπους. Καὶ νὰ ψάξουν νὰ βροῦνε τοὺς δυὸ δραπετές.

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του...

Ξαφνικά, ὅλοι οἱ κρατούμενοι εξαφανίζονται ἀπὸ μπροστά του. Ταυτόχρονα σχεδὸν καὶ τὸ Ἰστιοφόρο ἀνοίγει πανιὰ, σηκώνει ἄγκυρα καὶ ξεκινάει γοργό, ὅπως εἶδαμε! Χάνεται, σιγά - σιγά, στὸ βάθος τοῦ ἀχνοῦ ὀρίζοντα...

Ὁ παντοδύναμος Νάχρα Νιτού ἔχει κάνει ἀόρατους πᾶ-

λι, από μακριά, τὸν Γκαούρ, τὸν καπετάν Ζόρν, τὴ Βάντα καὶ τὴ Χουχού. Τοὺς μετέφερε στὸ Καραῖθι, πού ὅπως ξέρουμε, βρισκονται ἀναίσθητοι ὁ Μάξ "Αρλαν καὶ ὁ Κραγιαμπού! Κι αὐτοὶ τὸ κίνησαν.

Ἀμέσως ὁ μονόφθαλμος Μάγος τοὺς ξανακάνει δρατοὺς.

Τί παράξενο ὅμως!... Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας λείπει τώρα ἀπὸ τὸ κατὰστροφμα!...

Καὶ νὰ τί ἔχει συμβῇ:

Ἀόρατος καθὼς ἦταν ὁ Γκαούρ, πήδησε στὴ θάλασσα. Μὰ βγαίνοντας στὴ στεριά τοῦ Λιμανιοῦ, δὲν σταμάτησε. Ἀλλὰ συνέχισε τὸ φευγιό του παίρνοντας κατεύθυνσι πὸς τὸ ἔξωτερο τῆς Ζούγκλας! Τώρα, πᾶνω στὸ Καραῖθι φαίνονται μονάχα ἡ Βάντα, ὁ καπετάν Ζόρν καὶ Χουχού.

Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς μαζί σκύβουν μ' ἐνδιαφέρον πᾶνω στοὺς δυὸ κτυπημένους κι ἀνάσθητους Ἄνδρες! Στὸν Κραγιαμπού καὶ τὸν Μάξ "Αρλαν!

Βρέχουν μὲ νερό τῆς θάλασσας τὰ πρόσωπά τους. Τοὺς συνεφέρνουν.

Ἡ Χουχού, μὲ τὰ θαυματουργὰ ῥόδινα, πού σέρνει πάντα μαζί της, φροντίζει τίς πληγές καὶ πῶν δυὸ ἀντιπάλων. Σὲ λίγο πὸ χέρι καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ἀμερικανοῦ εἶναι ἐντελῶς καλά. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ κεφάλι τοῦ γιοῦ τοῦ Ταρζάν.

Ἀμέσως οἱ δυὸ ἀντίπαλοι πετιῶνται ὀρθοί. Στέκουν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον.

Καὶ νά: Πρῶτος ὁ Μάξ πετάει πέρα στὸ κατὰστροφμα τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πιστόλι του. Τὸ ἴδιο κάνει ἀμέσως καὶ ὁ Κραγιαμπού.

Ὁ Ἀμερικανὸς μурμουρίζει:

— Θὰ μονομαχήσουμε μέχρι θανάτου!

Ὁ Διάδοχος τῆς Ζούγκλας τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ναι! Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πρέπει νὰ λείψῃ!

Ἡ Χουχού λυπᾶται γιὰ τὸ κακὸ πού πρόκειται νὰ γίνη. Καὶ ψιθυρίζει μελιστάλακτα:

— Καλέ, δὲν θέλω νὰ σκοτωθῇτε γιὰ χατήρι μου! Πᾶρ' τε με κ' οἱ δυὸ μαζί. Ἐμένα δὲν με νοιάζει. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Ὁ καπετάν Ζόρν καὶ ἡ Βάντα ζητᾶνε νὰ ἐμποδίσουν τοὺς δυὸ Ἄνδρες. Ξέρουν πῶς ἡ μονομαχία τους θὰ εἶναι τρομερή! Ὁ ἕνας θὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλον.

Ὅμως ὁ Κραγιαμπού τοὺς διώχνει:

— Πρέπει νὰ μονομαχήσουμε! τοὺς λέει. Μὴ ζητᾶτε νὰ μᾶς ἐμποδίσετε. Ἡ προσβολὴ πού μοῦκανε ὁ ἄνθρωπος αὐτός μονάχα μὲ τὸ θάνατο ξεπλένεται!...

Ἡ Βάντα κι' ὁ Ζόρν τὸ παίρνουν ἀπόφασι. Πάραμερίζουν διακριτικά. Καὶ ἡ θανάσιμη μονομαχία ἀρχίζει...

ρακολουθεί τ' ἀδελφικά φιλιὰ πού ἀλλάζουν τώρα οἱ δυό, πρὶν ἀπὸ λίγο, θανάσιμοι ἐχθροί.

Εἶναι κι αὐτὸ δικό του κατόρθωμα! Καί, χαμογελῶντας καλόκαρδα, μουρμουρίζει:

— Εἶναι ὠραῖο πράγμα νὰ διώχνης ἀπὸ τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων τὴν κακία καὶ τὸ μῖσος. Εἶναι ὑπέροχο νὰ κάνης τίς καρδιές τους νὰ πλημμυρίζουν ἀπὸ συμπόνια καὶ καλωσύνη!...

Τὸ Ἰστιοφόρο «ΓΚΑΙΟΥΡ», συνεχίζει τὴν πορεία του πρὸς τὴ Δύση...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ὁ Μάξ, Ἄρλαν εἶναι τώρα δυὸ καλοὶ κι ἀγαπημένοι φίλοι...

Ἡ Βάντα νοιώθει πολὺ εὐτυχισμένη πού ἡ θανάσιμη μονομαχία τῶν δυὸ Ἀνδρῶν πῆρε ἓνα τόσο ἀναπάντεχο κ' εὐτυχισμένο τέλος!

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή ἐνθουσιασμοῦ, ἀγκαλιάζει τὸν Ἀμερικανό. Τὸν φιλάει ἀδελφικά στὸ μέτωπο:

— Εἶσαι τίμιος Ἄνδρας, Μάξ! τοῦ λέει. Πιστεύω πῶς θὰ μείνουμε, γιὰ πάντα, πιά, καλοὶ φίλοι!

Ὁ καπετὰν Ζόρν ἔχει τραβηχτῇ τώρα στὸ τιμόνι... Κρατᾷ τὴν πορεία τοῦ σκάφους πρὸς τὰ δυτικά.

Ἡ Χουχού, καθισμένη πλάι του, τὸν ρωτᾷ γλυκά:

— Καλέ, δὲν μοῦ λέτε, κύριε Καπετανάκο μου: Ἄνυ-

παντρούλης εἴσαστε;

Ὁ Μάξ Ἄρλαν παίρνει τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ Βάντα. Κ' οἱ τρεῖς τοὺς φθάνουν κοντὰ στὸν Καπετάνιο:

— Θέλω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι! τοὺς λέει. Ἄς πᾶμε ἐκεῖ, στὸ σημεῖο πού βούλιαξε τὸ Ἰστιοφόρο μὲ τοὺς θησαυροὺς μου! Ἴσως νὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς τραβήξουμε ἐπάνω!...

Οἱ δυὸ Νέοι συμφωνοῦν πρόθυμα καὶ μὲ χαρὰ τους. Μονάχα ὁ καπετὰν Ζόρν δὲν φαίνεται ἐνθουσιασμένος. Μουρμουρίζει, κουνώντας μὲ θλίψη τὸ κεφάλι του:..

— Ἀλλοίμονο!... Πολὺ φοβᾶμαι πῶς τίποτα δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε!... Ἡ θάλασσα σ' αὐτὰ τὰ μέρη εἶναι ἄγρια κ' ἐπικίνδυνη! Ὁ βυθὸς τῆς μοιάζει σὰν μιὰ ἀπέραντη ὕγρη Ζούγκλα. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ τρομακτικὰ θηρία καὶ τέρατα! Τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου παγώνει μόλις τ' ἀντικρύση! Τὸ λογικὸ του σαλεύει ἀπ' τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη! Καὶ οἱ πιὸ ἀτρόμητοι κι ἀποφασισμένοι βουτηχτάδες δὲν τολμᾶνε νὰ κατέβουν. Ὁσοι τόλμησαν, δὲν ξανασηγῆκαν ποτὲ στὴν ἐπιφάνεια. Βρῆκαν φρικτὸ θάνατο κάτω στὸ βυθό!...

»Υστερα — συνεχίζει ὁ καπετὰν Ζόρν — στὸ σημεῖο πού βούλιαξε τὸ Ἰστιοφόρο «ΤΑΡΖΑΝ», ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ βαθειά. Κανένας δύτης δὲν θὰ μπορέσει νὰ φθάσῃ τόσο κάτω!...

“Ένα από τὰ ἐλαττώματα τοῦ Μάξ Ἀρλάν εἶναι καὶ ἡ παθολογικὴ ἀγάπη του στὸ χρυσάφι. Ἔτσι ἐπιμένει νὰ πᾶνε στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου. Νὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ σώσουν τὸ θησαυρὸ του.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα ἐπιμένουν μαζί με τὸν Ἀμερικανό. Ὁχι, βέβαια, ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια. Μὰ ἀπὸ περιέργεια νὰ γνωρίσουν τὴν παράξενη ζωὴ κάτω στὰ βάθη τοῦ ὠκε-

ανοῦ. Ν’ ἀντικρύσουν τὰ τρομερὰ θαλάσσια τέρατα. Αὐτὰ ποὺ περιγράφουν οἱ θρύλοι τοῦ Ἰθαγενῶν ποὺ ζοῦνε στὰ παράλια...

Ὅμως τοὺς λείπουν οἱ συσκευές καὶ τ’ ἄλλα σύνεργα, ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ φθάσουν στοῦ βυθό.

Ἔτσι, παίρνουν τέλος τὴν ἀπόφασιν: Θ’ ἀράξουν σ’ ἓνα μικρὸ λιμανάκι τῆς Ἀφρικῆς. Θ’ ἀφήσουν ἐκεῖ τὸ Καράφι τους. Θὰ ἐκναγυρίσουν στὴ Ζούγκλα. Θὰ συναντηθοῦνε

Ὁ καπετὰ Ζὸρν λέει πῶς στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ζοῦνε τρομακτικὰ θηρία, ὅπως καὶ στὴ στεριά. Ἀνάμεσα σ’ αὐτὰ ὑπάρχει καὶ τὸ «Λιοντάρι» τῆς θάλασσας. Εἶναι ἓνα μεγαλόσωμο κίτρινο ψάρι με χαίτη σὰν τοῦ λονταριοῦ.

μέ τον Ταρζάν και τον Γκιούρ. Κι όλοι μαζί θα σκεφθούν εκεί, τί πρέπει να γίνει.

“Ετσι, φθάνουν κάποτε ο Ένα μικρό λιμανάκι, γεμάτο κουρσάρους και κακούργους.

“Ο Μάξ έρχεται σ’ έπκρη μαζί τους. Κουβεντιάζουν ιδιαίτερα. Καί γρήγορα άλλαζει γνώμη:

— Είναι μεγάλος κίνδυνος για σάς! Λέει στον Κραγιαμπού και στη Βάντα. Πρέπει εγώ κι ο καπετάν Ζόρν να μείνουμε φρουροί στο καράβι: “Αν τὸ παρατήσουμε” έτσι, σ’ φύλακτο, θα μάς τὸ πάρουν οί Κουρσάροι. Καλύτερα, λοιπόν, να πάτε μονάχοι σας στή Ζούγκλα. “Εμείς θα σάς περιμένουμε” έδῶ να γυρίσετε...

“Ο Κραγιαμπού, ή Βάντα και ή Χουχού, φεύγουν ήσυχοι. Προχωρούν για τή Ζούγκλα τους:

“Ο “Αμερικανός μαζεύει άμέσως από τις ταβέρνες του Λιμανιού πλήρωμα και βουτηχτάδες. Τους τάξει πλούσια μερίδια από τὸ θησαυρό που θα βγάλουν. Καί γεμίζει τὸ Καράβι με τυχοδιώκτες, με κακούργους και δολοφόνους!

“Ο καπετάν Ζόρν ζητάει να τὸν έμποδίση:

“Ομως, ή ψυχή του Μάξ “Αρλαν δέν είναι τώρα γεμάτη συμπόνια και καλωσύνη, όπως πριν... Γιατί ο Νάχρα Ντιού έχει σταματήσει πιά τή

μαγική του έπιρροή...

“Ετσι ο “Αμερικανός ζητάει να διώξη τὸν καλὸ Καπετάνιο από τὸ “Ιστιοφόρο. “Ομως εκείνος άρνιέται να φύγη:

— Μονάχα από τὸ Καράβι σου θα μπορούσες να με διώξης! τὸυ λέει. Τὸ σκάφος αὐτὸ δέν είναι δικό σου. “Ανήκει σὸν Κραγιαμπού. Κ’ εγώ εμείνα έδῶ για να τὸ προστατέψω!...

Καί οί δυὸ “Ανδρες, από λόγο σέ λόγο, πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν και κτυπιώνται σάν θανάσιμοι έχθροί!

“Αλλοίμονο! Οί κακούργοι ναυτικοί παρακολουθοῦν γύρω τή μονομαχία τους...

Ξαφνικά ένας απ’ αὐτοὺς κτυπάει, με τὸ μαχαίρι που, πισώπλατα τὸν Ζόρν. Τὸν σωμαρίζει σὸ κατάστρωμα νεκρό!

“Ο Μάξ “Αρλαν σαστίζει για λίγες στιγμές. Τέλος τραβάει τὸ πιστόλι του για να τιμωρήση τὸ δολοφόνο. “Ομως εκείνος τὸν καθησυχάζει:

— Μή στεναχωριέσαι, “Αφέντη μου! Τὸ Καράβι σου δέν μείνει άκυβέρνητο... Μελένε Κόρδαν. Είμαι ὁ καλύτερος καπετάνιος στίς άπέραντες θάλασσες τοῦ Νοτιά!...

“Ο “Αμερικανός τὸν κυττάζει συλλογισμένος κι άναποφάσιτος. Τέλος, ξαναβάζει τὸ πιστόλι στή θήκη τῆς ζώνης του.

Τὸ πῶμα τοῦ άμοιρου Καπετάνιου, πετιέται τώρα στή θάλασσα. Καί τὸ “Ιστιοφόρο «ΓΚΑΟΥΡ» άνοίγει τὰ πανιά.

Ξεκινάει γοργό γιά τόν τόπο που βούλιαξε τὸ Καράβι τοῦ Μάξ "Αρλαν...

Γιὰ τοῦ, ὅμως; Αὐτό, ἀλλοίμονο, δὲν τὸ εἶχαν σκεφθῇ. Καὶ μονάχα ὁ καπετάν Ζόρν ἤξερε τὸ σημεῖο που γίνηκε ἡ σύγκρουσις... Μὰ αὐτὸς βρίσκεται νεκρὸς πιά στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας!

Κι' ὁ Ἀμερικανός, βέβαια, βρίσκεται στὸ Ἰστιοφόρο του ὅταν βυθίστηκε. Μὰ αὐτὸς δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ θάλασσες καὶ πέλαγα. Οὔτε μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ποῦ γίνηκε τὸ ναυάγιο.

"Εται, διατάζει ἀμέσως τὸν Κόρδαν:

— Σταμαῖτα, Καπετάνιε!... "Αδικα προχωροῦμε! Δὲν ἔερχουμε ποῦ πηγαίνουμε...

Μὰ ὁ δολοφόνος τοῦ Ζόρν, τοῦ ἀποκρίνεται ἀδιὰφορα:

— Εμεῖς ὅταν ξεκινᾶμε γιὰ κάπου, δὲν γυρίζουμε πίσω. "Αν τοῦ λόγου σου μετάνιωσες, πέσε στὴ θάλασσα καὶ τράβα στὸ καλὸ!...

"Ο Μάξ "Αρλαν πρᾶξαι ξανά τὸ πιστόλι. "Ομως, ὅλοι χύνονται πάνω του. Ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ μερικά βήματα.

Ταμπουρώνεται σθέλτος πίσω ἀπὸ τὸ μεσαῖο κατάρτι. Κι ἀρχίζει νὰ πυροβολῇ... Κάθε σφαῖρα του σωριάζεται κάτω κ' ἔναν ἀπὸ τοὺς κακούργους ναῦτες του. Μεγάλῃ μάχῃ καὶ κακὸ γίνεται!...

"Ομως κάποτε οἱ σφαῖρες τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐξαντλοῦνται. Οἱ κουρσάροι χύνονται

μέ τὰ μαχαίρια τοὺς νὰ τὸν σπαράξουν.

Μὰ τὸ μάτι τοῦ Μάξ, δὲν τρομάζει εὐκολά. Τραβάει κι' αὐτὸς τὸ δικό του μαχαίρι. Καινούργιο μακελειὸ ἀρχίζει πῶρα. Σὰν ὁμοιος μὲ ὁμοίους κτυπιέται μὲ τοὺς κακούργους.

Σὲ μιὰ στιγμή, καταφέρνει νὰ τραυματίσῃ τὸν Κόρδαν, τὸν Ἀρχικουρσάρο. Τραυματίζεται ὅμως κι αὐτὸς ἐλάχιστα.

"Ο Ἀμερικανός εἶναι γερό κι' ἀτρόμητο παλικάρι. Μὰ οἱ κακούργοι εἶναι πολλοί. Δὲν θὰ μπορέσῃ, μέχρι τέλος, νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί τους.

Καὶ νὰ: Σαφηνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς κουρσάρους ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ἔρχεται ἀπὸ πίσω. Δίνει στὸν Μάξ μιὰ τρομερὴ κλωτσίᾳ.

"Εκεῖνος χάνει τὴν ἰσορροπία του. Σωριάζεται βαρὺς στὸ πάτωμα. Μὰ μέχρι νὰ προλάβῃ νὰ ξανασηκωθῇ, οἱ κακούργοι τὸν ἔχουν ἀρπάξει στὰ χέρια τους.

"Ο ἀπαίσιος Κόρδαν καυχάζεται τώρα:

— Χό, χό, χό!... Τώρα ποῦπες στὰ χέρια μου, ὅτε κι αὐτὸς ὁ Σατανὰς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ γλυτώσῃ...

Καὶ τοῦ περιγράφει μὲ σαδισμό τὸν φρικτὸ θάνατο τοῦ τοῦ ἐτοιμάζει:

— Θὰ δολώσῳ, μὲ ζωντανὸ τὸ κορμί σου, ἕνα μεγάλο ἀγκίστρι. Καὶ θὰ πὸ πετάξω στὴ θάλασσα νὰ πιάσω κανέναν καρχαρία!...

Ὁ Μάξ Ἄρλαν, πού φαίνεται φοβισμένος καί μετανιωμένος τώρα, ἐξομολογείται στὸν Ἀρχικουρσάρου:

— Ἀκουσε, Κόρδαν, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια...

— Λέγε, σκύλε!

— Ξέρω τὸ μέρος ἀκριθῶς πού βούλιαξε τὰ καράβι μου μὲ τοὺς ἀτίμητους θησαυρούς. Ὅμως σὰς εἶπα ψέμματα, γιατί μετάνιωσα: Δὲν ἤθελα νὰ τὸν μοιραστῶ μαζί σας!... Τὸ πρόσωπο τοῦ Καπετάνιου καὶ τῶν ἄλλων Κακούργων, φωτίζονται τώρα ἀπὸ ἄγρια χαρά!

— Λέγε λοιπόν! τοῦ κάνει ὁ Κόρδαν. Λέγε, πού βούλιαξαν οἱ θησαυροί; Κ' ἐγώ, σ' ἀντάλλαγμα, θὰ σοῦ χάρισω τὴ ζωή!

Ὁ Ἀμερικανὸς δέχεται νὰ μιλήσῃ. Μὰ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα. Μονάχα ὁ Καπετάνιος...

Ἔστιν ἐκεῖνος τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Μάξ. Φθάνουν στὴν πλώρη τοῦ Ἰστιοφόρου πού ἀρμενίζει:

— Λέγε, λοιπόν... Λέγε τώρα ποῦμαστε μονάχοι. Πού ναυάγησε τὸ Καράβι;

Ὁ Ἀμερικανὸς, ἀντὶ γι' ἀπάντησι, τινάζει στὸ πρόσωπό του μιὰ τρομακτικὴ γροθιά:

— Νά! τοῦ κάνει. Ἐδῶ βούλιαξε τὸ Καράβι μου!...

Ὁ Ἀρχικουρσάρου βγάζει ἕνα πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται στὸ κατάστρωμα ξερός! Οἱ ναῦτες τοῦ βλέπουν ἀπὸ μακριὰ αὐτὸ πού γίνηκε. Καὶ τρέχουν ν' ἀρπάξουν τὸν

Μάξ Ἄρλαν.

Ὅμως δὲν προφθαίνουν. Ὁ ἀτρόμητος Ἄνδρας, κάνοντας ἕνα υπεράνθρωπο πήδημα, πέφτει στὴ θάλασσα. Καὶ κολυμπάει σθέλτος μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ στεριά...

Οἱ κακούργοι κάνουν, ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ συνεφέρουν τὸν τρομέρο Καπετάνιο τους. Γιὰ τὸν Ἀμερικανὸ πού ἐξέφυγε, καθόλου δὲν ἐνδιαφέρονται. Τόσο τὸ καλύτερο, πού τοὺς ἄδειασε καὶ τὴ γωνιά. Τώρα, τὸ μεγάλο καινούργιο Καράβι θὰ εἶναι ὀλότελα δικό τους!...

Τὸ Ἰστιοφόρο μὲ κυβερνήτη τώρα τὸν Τιμονιέρη, συνεχίζει τὴν πορεῖα του στὸ Ἄγνωστο...

Ὅσο γιὰ τὸν Μάξ, αὐτὸς καταφέρνει νὰ φθάσῃ κάποτε στὴ μακρινή στεριά. Νὰ σαθῇ...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ

Καὶ τώρα, πετώντας μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας, ἄς ξαναγυρίσουμε στὴν ἀγαπημένη μας Ζούγκλα.

Εἶχαμε ἀφήσει τὴν Ταταμπού νὰ προχωρῇ γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Πίσω τὴν ἀκολουθεῖ ὁ φοβερὸς καὶ τρομέρὸς Ποκοπίκο. Ἀγέρωχος καθυπακούσας, πάντα στὸ ψωραλέο τριπόδαρο Ἄτι του...

Στὰ σκελετωμένα καπούλια τοῦ Καθαρόαιμου φαντάζει ἕνας μεγάλος φωτοστέφανος ἀπὸ ἀλογόμυγες!

Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, φθάνουν

σέ μιά από τις πιό άγριες περισχές της Ζούγκλας.

Όμως, μιά φοβερή περιπέτεια, είναι γραφτό τους νά περάσουν εκεί...

Ξαφνικά, ένας τεράστιος βόας τυλίγεται στά δυό μπροστινά ποδάρια του Καθαρόαιμου.

Τό άμοιρο ζωώ γκαρίζει σπαρακτικά, τινάζοντας μέ άπόγνωνσι τό μοναδικό πιαινό του πόδι.

Ο Ποκοπίκο πάνω στή ράχι του τραβάει τή θρυλική σκουριασμένη χατζάρα. Ξεφωνίζει τρομαγμένος:

— Πίσω, κατηραμένε "Οφα! "Απελθε πάραυτα έκ τών ποδάρεων του γαιδάρου μου! Καθότι, άν δέν άπελθε έσύ, θά σέ άπελθε έγώ!

Μά τό σαΐνι δέν καταφέρνει νά σταθή περισσότερο άπό λίγες στιγμές όρθό. Καί σωριάζεται βαρύ κάτω, στό παχύ γρασίδι τής παρθένας τροπικής γής.

Τό τεράστιο φοβερό φίδι κουλουριάζεται τώρα καί στό υπόλοιπο κορμί του. Ο Βόας αυτός φαίνεται άφάνταστα πεινασμένος...

Ο Ποκοπίκο πετιέται όρθος καί κάνει νά φύγη. Μά δέν τά καταφέρνει. Μιά από τις κούλουρες του έρπετοϋ, τόν άρπάζει κι' αυτόν. Τόν σφίγγει θανάσιμα...

Τά κόκκαλα του Νάνου τρίζουν άπαίσια. Ξεφωνίζει τώρα μέ φρίκη:

— Βοήθεια, Ταταμπούου! Πρόλαβε, γιατί χάνεται ό...

Γόης τής Ζουγκλάρας!

Η μελαψή Έλληνίδα σταματάει ξαφνιασμένη. Μέ δυό τρία πηδήματα φθάνει στό μέρος που γίνεται τό κακό...

Ο άγαπημένος της Ποκοπίκο βρίσκεται σέ τραγική θέση! Κ' εκείνη είναι έτοιμη νά θυσιάση γι' αυτόν καί τή ζωή της άκόμα!

Αμέτρητες φορές ο Νάνος τήν έχει σώσει από βέβαιους καί φρικτούς θανάτους. Θά ήταν άχάριστη, λοιπόν, άν τόν άφηγε τώρα νά χαθή στήν άγκαλιά του φοβεροϋ αυτού φιδιού!...

"Ετσι, καί σβέλτη, όπως πάντα, τραβάει τό μαχαίρι της. Τό κτυπάει γιά νά καρφωθή τό κεφάλι του πεινασμένου βόα. "Όμως δέν πετυχαίνει. Γιατί τό φίδι κουνιέται καθώς σπαρταράει ο Καθαρόαιμος. Δέν μπορεί νά βρή στόχο.

Καί νά: Σέ μιά στιγμή, τό μαχαίρι ξεφεύγει από τήν παλάμη της... Μά άτρόμητη Έλληνίδα δέν τά χάνει. Άρπάζει τό φίδι από τό λαιμό. Τό σφίγγει μέ τις δυό παλάμες, όσο πιό δυνατά μπορεί.

Η Ταταμποϋ έχει άφάντα δύναμι στά χέρια. Λίγοι άνδρες θά μπορούσαν νά τά θγάλουν πέρα μαζί της.

Ο θόος άρχίζει νά στεναχωριέται από τό σφίξιμο. Άνοίγει τό άπαίσιο στόμα του. Η γλώσσα του ξεπετιέται έξω... Ένα θραχνό σφύριγμα θγαίνει από τό σφιγμένο λα-

ρύγκι του.

‘Ο Ποκοπίκο θρίσκει σε τραγική θέσι. “Ομως όπως πάντα, έτσι κι αυτή τη φορά δεν χάνει το κέφι του. ‘Ετοιμοθάνατος, καθώς είναι, της φωνάζει :

— Μὲ τὸ μαλθακό, κυρά Λουκούμω μου. Μὴ τὸ σφίγγεις πολὺ γιατί θά... πινιγὴ τὸ φουκαριάρικο.

‘Ο Καθαρόαιμος γκαρίζει σπαρακτικά, ξεψυχισμένα. Οἱ ὀλογόμυγες ἔχουν σκορπίσει τρομαγμένες ἀπὸ τὰ ἥρωικά του καπούλια.

‘Ο θόας στεναχωρημένος ἀπὸ τὸ οφίξιμο τοῦ λαιμοῦ του, ξετυλίγει μιὰ ἀπὸ πῖς φοβερές του κουλοῦρες. ‘Αρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν Ταταμπού. Σφίγγει κι αὐτὴν μὲ θανατερὴ δύναμι.

‘Η μελαψὴ γυναικὰ παρατάει ἀμέσως τὸ λαιμὸ του. ‘Η θέσι ὅλων τους γίνεται τώρα ἀκόμα πιὸ τραγική.

‘Ο Ποκοπίκο ξεψυχάει σπ’ ἀλήθεια πιά. Καὶ ἀποχαιρετάει τὴ ζωὴ μ’ ἓνα τελευταῖο στιχάκι του:

« Ἀφήνω γιὰ στίς ὁμορφες καὶ γιὰ στίς στραβοκάνες !
Χύστε γιὰ μένα δάκρυα
σαράντα δύο... λεκάνες ! »

Εὐτυχῶς ὁμως. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας ἀνοσπώντεχος σωτήρας παρουσιάζεται:

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΤΙΣ
ΔΑΓΚΑΝΕΣ !

Εἶναι ἓνα τεράστιο καὶ τρομερὸ καθούρι τῆς στε-

ριάς. Τὸ πιὸ ἀποκρουστικὸ Τέρας ἀπ’ ὅσα ζοῦνε στὴν ἀγρία καὶ ἀνεξερεύνητη Ζούγκλα.

Στὴ μαλλιαρὴ ράχι του φωλιάζουν μικροὶ μαῦροι, φαρμακεροὶ σκορπιοί.

Τὰ φοβερὰ αὐτὰ καθούρια εἶναι ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ τῶν φιδιῶν.

Κυτᾶτε το: Πλησιάζει τώρα ἀργά. Μὲ πῖς δυὸ τρομακτικὲς δαγκάνες του ἀρπάζει τὸ λαιμὸ τοῦ τεράστιου θόας. Τὸν σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι.

Τὸ φίδι ξεκουλουριάζεται ἀμέσως ἀπὸ τὰ θύματά του. Πρέπει ν’ ἀντιμετωπίσῃ τώρα τὸν μεγαλείτερο ἐχθρὸ ἀπ’ ὅσους τὸ ἀπειλοῦν στὴ Ζούγκλα.

Καὶ πιασμένο, καθώς εἶναι, ἀπὸ τὸ λαιμὸ, κουλουριάζεται σθέλτο στὸ σκληρὸ καθούκι τοῦ φοβεροῦ Κάθουρα.

Τρομακτικὴ πάλι ἀρχίζει ἀνάμεσά τους.

‘Η Ταταμπού κι ὁ Ποκοπίκο εἶναι λεύτεροι πιά. “Ομως κ’ οἱ δυὸ τους θρίσκονται σὲ κακὰ χάλια. Περνάει ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου ν’ ἀρχίσουν νὰ συνέρχωνται.

Τέλος, μὲ μεγάλες προσπάθειες, καταφέρνουν νὰ σηκωθοῦν. Νὰ σταθοῦνε στὰ πόδια τους.

‘Ο Νάνος τραβάει ἀπὸ τὴν οὐρὰ τὸν Καθαρόαιμο :

— Σήκω λεβεντογαῖδारे ! τοῦ κάνει. Οἱ ὀλογόμυγες σκορπίσανε ! “Αειντε, γιὰ θά

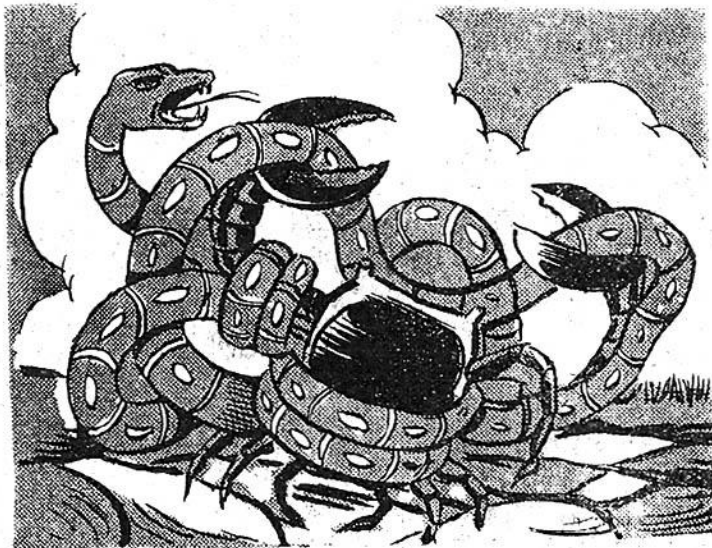
χάσης όλη την τσαχπινιά και τὸ γοητηλίκι σου!

Ὁ «Γαϊδούρειος Ἴππος» σηκώνεται. Ἀντικρύζει τὸ φίδι καὶ τὸν τεράστιο Κάβουρα. Καὶ τὸ θάζει ἡρωϊκά στά... τρία τοῦ πόδια, γκαρίζοντας!

Καθὼς τρέχει, οἱ ἀλογόμυγες τσακίζονται νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ὡσπου τὸν φθάνουν. Καὶ σχηματίζουν πάλι φωτοστέφανο θριάμβου γύρω στὰ θυρικά τοῦ καπούλια!

Τὸ ἴδιο σὰν τὸν Καθαρόαιμο θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχαν θάλει στὰ πόδια κ' ἡ Τάτα μπου μετὸν Ποκοπικό. Μὰ τὸ τρομακτικὸ θέαμα τῆς πάλης τοῦ ἀπέραντου φιδιού μετὸν τεράστιο κάβουρα, τοὺς καρφώνει στὴ θέσι τους. Παρακολουθοῦν μετὰ μάτια ὀρθάνοικτα τὴ γιγάντια μονομαχία. Πιὸ φρικτὸ καὶ φοβερὸ θέαμά, δὲν ἔχουν ἀντικρύσει τὰ μάτια τους.

Ὁ Νᾶνος ὅμως εἶναι ἀδιόρθωτος. Διασκεδάει καὶ

Ὁ Βῶας παρατάει τώρα τὴν Τάταμπου, τὸν Ποκοπικό καὶ τὸν Καθαρόαιμο. Ἀγκαλιάζει μετὰ τὸ ἀπέραντο κορμί τοῦ τὸν τεράστιο μαλλιάρὸ Κάβουρα τῆς στεριάς. Τὰ δύο θεριὰ ἀλληλοσπαράζονται.

μέ τα πιό τραγικά πράγμα-
τα !

— Έτσι καί τώρα παίρνει το
μέρος του Κάθουρα. Κτυπάει
τά χέρια του. Ξεφωνίζει μ'
ένθουσιασμό και μέ πάθος.
Λές και παρακολουθεί... πο-
δόσφαιρο.

— 'Απάνω της Καθούρακα!
Λαρύγκωσε τη φιδάρα! Βά-
ρα της να μη σου πάρη τόν
άέρα !

Η Ταταμπού του δίνει μια
δυνατή σπρωξιά. Τόν πετάει
πέρα. Θέλει ν' απολαύση ά-
περίσπαστη τό προμακτικό
μεγαλειό της πάλης των δύο
θεριών.

— Πάψε πιά! του κάνει σι-
γά. Τι φωνάζεις έτσι;

— 'Ο Ποκοπικό άγριεύει :

— Φωνάζω γιατί είμαι...
Καθουρικός! της αποκρίνε-
ται. Καθουρικός μέχρι... σώ-
θρακο!

Τώρα ό βόας θρίσκειται
στά τελευταία του. Μά ό θά-
νατος πού νοιώθει να τόν ζυ-
γώνει, του δίνει ένα στερνό
κουράγιο. Σφίγγει με άφάν-
ταστη δύναμη τόν Κάθουρα.
Τό τεράστιο σκληρό καθούκι
του τρίζει άπαίσια :

— Ωσπου σε μία στιγμή ά-
κούγεται ένα κράκ. Καί ρα-
γίζει στη μέση!

— Κουράγιο Καθουράκο
μου! φωνάζει πάλι ό Νάνος.
Καί να σε σπάζη, μη φοβού.
'Εγώ νάμαι καλά και θα σε
... ξανακολλήσω!

— Όμως την ίδια στιγμή πα-
ράξενος θόρυβος άκούγεται
πίσω τους. Πρώτος ό Ποκοπι-

κο γυρίζει τό κεφάλι του.
Σε μισό θήμα άπόστασι άν-
τικρύζει έναν δεύτερο Κάθου-
ρα της στεριάς. Δυό φορές
πιό μεγαλόσωμον από τόν
πρώτον.

— 'Ο Νάνος ξεφωνίζει μ' έν-
θουσιασμό :

— 'Αμάν, αδερφέ μου !
Πλακώσανε... ένισχύσεις !

Μά δέν προφθάνει να να
τελειώσει τά λόγια του. 'Ο
γιάντιος Κάθουρας άπλώνει
τη δεξιά δαγκάνα του. 'Αρ-
πάζει τόν Ποκοπικό από τη
μέση.

Ταυτόχρονα άπλώνει και
την άριστερή. 'Αρπάζει, τό
ίδιο από τη μέση, και την Τα-
ταμπού.

— 'Ο Νάνος πιασμένος τώρα
στη φάκα, καθώς είναι, θερ-
μοπαρακαλάει τό τρομακτικό
θεριό :

— 'Εμένα παράταμε, άδε-
ρούλη μου. 'Εγώ είμαι με τό
μέρος σας. Καθουρικός μέ-
χρι...

Μά ή δαγκάνα του φοβε-
ρού θεριού, κάνει τη φωνή
του να πνιγεί στο λαρύγκι...
'Ο άμοιρος νοιώθει πως από
στιγμή σε στιγμή, τό κορμί
του θα κοπεί στη μέση.

Τό ίδιο και ή Ταταμπού.
Βγάζει κι αυτή ένα σπαρα-
κτικό πονεμένο ξεφωνητό. Τά
χέρια της πέφτουν βαρειά
πρός τα κάτω. Τό κεφάλι
της γέρνει μπροστά. 'Απομέ-
νει άναίσθητη... Σε λίγες
στιγμές θα ξεψυχήσει!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

“Ομως ξαφνικά κάτι απίστευτο γίνεται :

Τό μαχαίρι, πού πρίν λίγο ξέφυγε από τὰ χέρια τῆς Ταταμπού — καθὼς ζητοῦσε νὰ κτυπήσῃ τὸ θόα σηκώνεται τώρα, ἀπὸ κάτω, μονάχο του !

“Ερχεται γρήγορα πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ δευτερος Κάθουρας.

Καὶ νά: Μονάχο του καὶ πάλι καρφώνεται, μὲ δύναμι, στὰ δυὸ μᾶτια τοῦ θεριοῦ. Στὸ πιδ εὐαίσθητο σημεῖο του.

Τὸ Τέρας, παραλύνοντας ἀμέσως, ἀνοίγει τίς σαγκάνες του. Ἡ ἀναίσθητη Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπικό πέφτουν κάτω. Λευθερώνονται...

“Ο γιγάντιος Κάθουρας σπαρταράει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκόμα. Τέλος, μένει ἀκίνητος. Νεκρός!

“Ο Νᾶνος τὰ ἔχει χάσει. Παρακολουθεῖ μὲ γουρλωμένα μᾶτια τὸ μαγικὸ μαχαίρι πού τοὺς ἔσωσε.

— Ταταμπούκα μου! τῆς λέει. Τὸ μαχαίράκι σου μπρουκολάκισε καὶ δουλεύει γιὰ πάρτη του!

Μὰ νά: Τώρα βλέπει τὸ μαχαίρι νὰ χαμηλώνῃ πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται πεσμένη ἡ Ταταμπού. Νὰ πλησιάσῃ στὴ ζώνη τῆς. Καὶ νὰ ξαναμπαίνῃ μονάχο στὴ θήκη του...

Ταυτόχρονα βλέπει τὴ μελαψὴ Ἑλληνίδα, πλαγιασμέ-

νη καθὼς εἶναι, νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα. Νὰ ξεκινάει ἀργά. Νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ζούγκλας.

“Ο Ποκοπικό ρίχνει μιὰ ματιά στὸν πρῶτον. Κάθουρα καὶ στὸ θόα. Τοὺς βλέπει νὰ συνεχίζουν τὴ θανάσιμη μονομαχία τους.

— Ἐμένα νὰ μὲ συμπαθεῖτε! τοὺς κάνει. Θὰ παγαίνω καθότι ἡ κυρά Λουκούμω... ἀπογειώθηκε! Τοῦ λόγου σας συνεχίστε τὸ μάτς. Τ' ἀποτελέσματα θὰ τ' ἀκούσω στὸ... ραδιόφωνο!

Κι ἀμέσως ξεκινάει. Ἀκολουθεῖ τὴν Ταταμπού. Τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό νὰ προχωρῇ ἀνάσκελα στὸν ἄερα.

— “Ε, κυρά Τέτοια! τῆς φωνάζει. Κρατήσου καλά νὰ μὴν... πέσης !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Νάχρα Ντού, πού παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ στὴν κρυστάλλενια μπάλλα του, μурμουρίζει :

— Τώρα εἶναι σίγουρος ἔδω στὴ Ζούγκλα πού βρίσκεται. Δὲν χρειάζεται πιά νὰ τὸν κρατᾶω ἀόρατο. Πρέπει νὰ τὸν φανερώσω!

Καὶ ξανασκαλίζει τὰ μαγικά καὶ σατανικά του σύνεργα...

“Ο Ποκοπικό ἀκολουθεῖ, ὅπως βλέπουμε, τὴν αἰωρούμενη μελαψὴ Γυναίκα. Τὴν κυττάζει ἀφηρημένα...

Καὶ νὰ σὲ μιὰ στιγμὴ βλέ-

πει κάτω από τὰ γόνατα καὶ πούς ὤμους τῆς νὰ παρουσιάζονται δυὸ γερά μπράτσα! "Υστερα ἕνα γεροδεμένο μελαψὸ κορμί... Καὶ τέλος, ὁ λόκληρος ὁ Γκαούρ!...

Αὐτὸς — ἄορατος καθὼς ἦταν — εἶχε σηκώσει ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι τῆς Ταταμπού. Αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸν τρομακτικὸ Κάθουρα. Αὐτὸς εἶχε ξαναβάλλῃ τὸ ὄπλο στὴ θήκη τῆς ἀναίσθητης συντρόφισσά του. Αὐτὸς, τέλος τὴν εἶχε σηκώσει στὰ χέρια καὶ προχωροῦσε...

Ὁ Ποκοπικό τάχει ξεχάσει ὅλ' αὐτὰ πού εἶδε ἀφηρημένος. Θαρρεῖ πὼς τώρα πρωτοπαρουσιάστηκε ὁ Γκαούρ.

— "Ε, Μανιπραχαλομαντράχαλε! τοῦ φωνάζει μὲ θυμὸ. Καλὰ πάντα τὸ Κορίτσι μονάχο του. Τί θέλεις καὶ μπαίνεις στὴ μέση τοῦ λόγου σου; Ἐγὼ δηλαδὴς δὲν ἤξερα νὰ τὴν κρατήσω;!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, χαμογελάει. Συνεχίζει τὸ δρόμο του...

Ὁ Νάνος τρέχει τώρα καὶ μπαίνει μπροστὰ του. Προχωρεῖ σφίγγοντας γερά πὴ λαβὴ τῆς χατζάρας μὲ τίς δυὸ παλάμες του...

Ὁ Γκαούρ παραξενεύεται:

— "Ε, Ποκοπικό! Γιατί τὴν κρατᾷς ἔτσι;

— Ποῦ! Ξέρεις! τοῦ κάνει. Μπορεῖ νὰ μπρουκολακίσῃ καὶ τοῦ λόγου τῆς σὰν τὸ μαχαίρι τῆς Ταταμπούκας. Ὁπότε γράφε ἀλλοίμονο! Μονάχα ἐγὼ θὰ μείνω... ἄσφα-

χτος!...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας φέρνει, τέλος, στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχόντα τῆς Ζούγκλας τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού. Μαζὶ του φθάνει κι ὁ Ποκοπικό. Βλέπει τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν ξαπλωμένους ἀπ' ἔξω:

— Πολὺ σὰς γουσιάρω, ἀδερφέ μου! τοὺς κάνει. Ὁλοξάπλα καὶ ἰδέα μοῦσαστε!

Ὁ Ἀρχόντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ συντρόφισσά του, κάνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ συνεφέρουν τὴν Ταταμπού. Καὶ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν ἀργεῖ ν' ἀνοίξῃ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς...

Ἔτσι, μαζὶ μὲ τὸν Γκαούρ, λένε στοὺς δυὸ φίλους τοὺς, ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ καὶ πού ἐμεῖς τὰ παρακολουθήσαμε καὶ τὰ ξέρουμε!...

Ὁ Νάνος βλέπει πὼς στὴν ἀφήγησί τοὺς παραλείπουν σοβαρὰ γεγονότα. Καὶ τὰ συμπληρώνει αὐτὸς.

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου, οἱ ἀλογόμυγες λακκίσανε ἀπ' τὰ καπούλια τοῦ Καθαρόαιμου! Ὁμως, μόλις τοὺς βάρυσε προσκλητήριο: ἀπαντες παροῦσαι!... Οὔτε μιὰ δὲν... ἀλιποτάχῃσει!

Πρῶτ' - πρῶτ' τὴν ἄλλῃ μέρα, φθάνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχόντα τῆς Ζούγκλας ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ἡ Χουχού. Χωρὶς, φυσικὰ, τὸν καπετὰν Ζόρν καὶ τὸν Μάξ Ἀρλαν!

Οί δυο Νέοι δέν ξέρουν, βέβαια, πώς ό Άμερικανός μάζεψε πλήρωμα από τό μικρό Λιμάνι τής Άφρικής. Ούτε πώς οί κακούργοι αὐτοί σκότωσαν τόν καλό Καπετάνιο. Ούτε ακόμα πώς ό Μάξ "Αρλαν αναγκάστηκε νά παρατήρη τό Καράβι στό χέριο τους. Καί νά πηδήση στή θάλασσα γιά νά σωθῇ!...

Ο Κραγιαμπού καί ή Βάντα ἔχουν ἀποφασίσει νά ξαναφύγουν γιά τήν άφρικανική Θάλασσα. Σχεδιάζουν ν' ἀποκτήσουν ἕνα κατάλληλο Καράβι. Ν' αγοράσουν καί τά σκάφανδρα πού τοὺς χρειάζονται. Θέλουν νά ἐξερευνήσουν τόν παράξενο βυθό τοῦ τροπικοῦ Πελάγους. Νά βροῦνε τρόπο πού νά μποροῦν νά ζοῦνε καί νά κινουῦνται κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. "Οπως ζοῦν καί κινουῦνται ἔξω στή στεριά.

Ο Ταρζάν ἐνθουσιάζεται μέ τά σχέδιά τους. Καί ό ἑίδιος ἔχει ἀφάνταστη περιέργεια νά δῇ τ' ἀλλόκοτα καί τρομακτικά θείριά καί τέρατα πού ζοῦνε κάτω στήν ὕγρη αὐτή Ζούγκλα!...

"Ετοι, δέχεται πρόθυμα νά τοὺς δώσῃ αὐτὸς τά μέσα νά πραγματοποιήσουν τ' ὄνειρό τους.

Μέσα στή σπηλιά του ἔχει κρυμμένα πολύτιμα πετράδια. Ακόμα καί κομμάτια ἀπό καθαρό χρυσάφι.

Καί τά δίνει ὅλα στό χιό του!

Ο Ποκοπικό κοροϊδεύει:

— "Ετσι μπράβο, γέρο! Κατέβαινε τήν προίκα τοῦ κανακάρη σου! Ἀμέ τί; "Ετσι ἀξυπόλυτο θαρροῦσες πὼς θά τὸν πάρῃ τό Κορίτσι;

Ἡ Χουχού μουρμουρίζει:

— Τοῦ λόγου μου, τὸν ἔπαιρνα καί ἀξεκάλτωτο! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

"Ἐχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε...

Ο Κραγιαμπού καί ή Βάντα βρίσκονται τώρα στό Μεγάλο Λιμάνι. Ἐχουν στή διάθεσί τους ἕνα Καράβι κι ὅλες τίς συσκευές καί τά σκάφανδρα πού τοὺς χρειάζονται γιά τά πειράματά τους.

Βουτᾶνε κάθε τόσο στό βαθειά νερά, ψάχνοντας νά βροῦνε τό τρόπο πού θά μποροῦν νά ζοῦν καί νά κινουῦνται κάτω ἀπὸ τήν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ὅμως τίποτα δέν καταφέρνουν. Ἐχουν ἀρχίσει πιὰ ν' ἀπογοητεύονται.

Ο Ποκοπικό, πού κατεβαίνει συχνά στό Μεγάλο Λιμάνι καί τοὺς βλέπει, πὺς πειράζει:

— Ακόμα νά γίνεται... ψαράκια, ἀδερφέ μου;! Κᾶντε, τό λοιπὸν γρήγορις, καθόσον ὥσπου νά γίνετε, θάχετε καί μπαγιατέψει!...

Μιά ἀπ' αὐτὲς τίς φορές, ό Νᾶνος σοβαρεύεται. Παρακολουθεῖ μὲ προσοχή κ' ἐνδιαφέρον τά πειράματά τους. Βλέπει νά φτειάχνουν σκάφανδρα, μάσκες καί ἄλλα πολὺπλοκα μηχανήματα.

— Ξέρετε τίποτα; τοὺς λέει σὲ μιὰ στιγμή. "Ὅλ' αὐτὰ ποὺ σκαρώνετε εἶναι σαχλαμάρα ὑπόθεσις. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πάτε μὲ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ!...

Νευριασμένος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὶς ἀποτυχίες του ὁ Κραγιαμπού, κάνει νὰ τὸν πετάξῃ στὴ θάλασσα. "Ὁμως ἡ Βάντα τὸν συγκρατεῖ:

— Λέγε, Ποκοπικό... Τί σκέφτηκες ἐσύ;

— Δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, τοὺς κάνει: Οἱ ψάρακες μὲ πλεμόνια, σὰν τὰ δικά σας, ἀναπνέουνε;

— "Ὁχι! Μὲ βράγχια.

— Τό λοιπόν, αὐτὸ εἶναι!

— Τί;

— Νὰ ψαρέψετε δυὸ ψάρακες στὸ μπόι σας. Νὰ τοὺς βγάλετε τὰ βράγχια, νὰ τὰ φορέσετε τοῦ λόγου σας καὶ νὰ γίνετε... σκυλόψαρα!...

Οἱ δυὸ Νέοι μαρμαρώνουν!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους, σὰν ἀγάλματα. Τέλος ψιθυρίζουν χαμένα:

— Βράγχια!... Αὐτὸ εἶναι! Πρέπει ν' ἀποκτήσουμε «μηχανικά» βράγχια!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ,
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

'Εκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — 'Αθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δέου ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν 'Εκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 102.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δόκλχηρη την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΨΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΙΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΙΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΙΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
= ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694